Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XI. Seria II-a Nr. 2025 | 4 PAGINI — 20 BANI | Vineri 4 noiembrie 1955

FRĂŢESCUL AJUTOR AL UNIUNII SOVIETICE

PESTE CITEVA ZILE poporul nostru va sărbători alături de toate popoarele lumii cea de a 38-a aniversare a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, deschizătoare a unei ere noi în istoria omenirii.

Oţelarii Reşiţei sau minerii Văii Jiului, constructorii marii hidrocentrale ce poartă numele lui Vladimir Ilici Lenin, sau colectiviştii de pe meleagurile Bărăganului, oamenii de ştiinţă din Capitală sau elevii şi studenţii Iaşilor — toţi oamenii muncii vîrstnici sau tineri din ţara noastră, mîndri de marile lor biruinţe obţinute sub conducerea partidului pe frontul luptei pentru construirea socialismului, îşi exprimă cu acest prilej dragostea şi neţărmurita lor recunoştinţă faţă de eliberatoarea noastră Uniunea Sovietică.

In anii puterii populare s-a schimbat complect faţa ţării noastre. Romînia, în care în anii regimului burghezo moşieresc 95 la sută din maşinile folosite în ţară proveneau din import a devenit în anii puterii populare o ţară industrial-agrară în plină dezvoltare.

La baza tuturor succeselor noastre stă politica justă a partidului inspirată din învăţătura marxist-leninistă, politică de industrializare socialistă a ţării, de dezvoltare cu precădere a industriei grele şi a pivotului ei — industria constructoare de maşini.

Biruinţele noastre pe calea continuei ridicări a economiei naţionale sînt strîns legate de ajutorul efectiv, de prim rang din punct de vedere tehnic, pe care l-am primit şi-l primim din partea popoarelor sovietice, de relaţiile de într-ajutorare cu ţările democrat-populare. Inzestrînd industria noastră cu o serie întreagă de maşini şi utilaje din cele mai perfecţionate, Uniunea Sovietică ne-a ajutat în acelaşi timp să creăm şi să dezvoltăm industria noastră constructoare de maşini. Pentru mecanizarea extracţiei de cărbune şi a transporturilor în subteran în industria noastră carboniferă, U.R.S.S. ne-a trimis mari cantităţi de maşini de extracţie, haveze, perforatoare, ciocane de abataj. Pentru industria petroliferă am primit importante cantităţi de utilaje petrolifere, instrumente de intervenţie, sondeze, pompe de noroi, prăjini de foraj etc. Ajutor deosebit am primit din partea statului sovietic pentru înfăptuirea planului de electrificare. Numai în ultimii ani U.R.S.S. ne-a livrat instalaţii complexe pentru termocentralele de la Hunedoara, Ovidiu, Comăneşti şi Sîngeorgiu de Pădure, pentru hidrocentrala de la Moroeni şi alte centrale electrice în curs de montare printre care şi marea hidrocentrală „V. I. Lenin". Un mare număr de maşini, utilaje, agregate şi instalaţii complecte necesare dezvoltării industriei noastre siderurgice, electrotehnice, chimice, textile, alimentare, am primit din partea popoarelor sovietice.

Ajutorului ştiinţifico-tehnic al poporului sovietic — constructor al comunismului — îi datorăm într-o mare măsură faptul că în ultimii 5 ani industria noastră constructoare de maşini a pus în fabricaţie peste 250 tipuri de maşini, utilaje şi aparate, că astăzi sîntem singurul exemplu în lume al unui stat mic, bogat în petrol, care produce şi chiar exportă utilaj petrolifer, că producţia industriei noastre chimice a realizat o creştere de peste 3 ori în 1955 faţă de 1950, iar a industriei metalurgice neferoase — de aproape 2,3 ori.

Un exemplu concludent al caracterului pe care-l are ajutorul marii Uniuni Sovietice pentru ţara noastră, sînt acordurile dintre U.R.S.S. şi ţara noastră cu privire la acordarea de ajutor tehnico-ştiinţific pentru folosirea energiei atomice în scopuri paşnice, acorduri ce permit poporului nostru să se găsească în primele rînduri ale celor ce luptă pentru utilizarea energiei nucleare în slujba continuei dezvoltări a economiei naţionale, în slujba permanentei îmbunătăţiri a vieţii maselor muncitoare. Astfel U.R.S.S. ne acordă un ajutor multilateral în ceea ce priveşte proiectarea şi construirea unui generator nuclear cu o putere de 5.000 kw, a unui accelerator de particule elementare. De asemenea se prevede punerea la dispoziţia noastră a cantităţilor necesare de materiale nucleare pentru generatorul nuclear şi pentru lucrări de cercetări ştiinţifice.

In anii puterii populare, dezvoltarea cu precădere a industriei grele, sprijinul Uniunii Sovietice, au făcut cu putinţă dezvoltarea bazei tehnico-materiale a agriculturii noastre, iar mii de familii ţărăneşti au pornit după exemplul colhoznicilor sovietici pe calea gospodăriei socialiste, calea unei vieţi îmbelşugate.

Un ajutor imens ne dă Uniunea Sovietică pe drumul făuririi unei culturi noi, pe drumul înfăptuirii revoluţiei culturale. Sub înrîurirea marilor creaţii ale oamenilor de cultură sovietici, în patria noastră a înflorit o cultură nouă, apropiată de lupta şi năzuinţele constructorilor vieţii noastre noi. An de an se măreşte numărul studenţilor şi aspiranţilor romîni care se pregătesc în institutele de învăţămînt superior ale Uniunii Sovietice. In permanenţă creşte numărul muncitorilor, ţăranilor muncitori, oamenilor de ştiinţă, care în munca lor de fiecare zi învaţă necontenit din măreaţa experienţă de muncă, de viaţă a oamenilor sovietici.

Aşa cum arăta tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej — **„...ajutorul pe care ni-l dă Uniunea Sovietică este pentru noi ca un izvor viu de energie nouă, de încredere în forţele noastre naţionale în domeniul construcţiei politice, economice, în domeniul culturii, artei şi ştiinţei".**

Biruinţele noastre pe frontul construcţiei socialiste, colaborarea şi întrajutorarea frăţească dintre ţările lagărului democraţiei şi socialismului, colaborare care se manifestă pe toate planurile, au dus la continua consolidare a independenţei noastre economice şi politice.

Poporul nostru este adînc recunoscător popoarelor sovietice, marelui stat sovietic, pentru consecvenţa cu care a apărat şi apără în toate forurile internaţionale interesele Republicii noastre Populare. Poporul nostru este în acelaşi timp mult recunoscător statului sovietic pentru politica sa consecventă de apărare a păcii, politică ce corespunde întru totul năzuinţelor poporului romîn.

Tineretul nostru muncitor, bucurîndu-se din plin de viaţa nouă ce înfloreşte în ţara sa, învaţă în permanenţă din experienţa de muncă şi de viaţă a înaintaţilor tineri sovietici şi este ferm hotărît să-şi dăruiască tinereţea, elanul, entuziasmul său operei de făurire a unei vieţi noi, cuceririi cetăţii ştiinţei, formării unei generaţii tinere cu o înaltă ţinută morală.

Intîmpinînd cu noi victorii în muncă cel de al II-lea Congres al P.M.R., Congres care va trasa căile dezvoltării pe mai departe a construcţiei noastre socialiste, tineretul muncitor alături de întregul nostru popor îşi exprimă recunoştinţa faţă de marele popor sovietic, îşi afirmă din nou hotărîrea de a întări prietenia romîno-sovietică — chezăşie a succeselor luptei poporului nostru pentru o viaţă mereu mai fericită, mai îmbelşugată.

Tînărul agronom

La început şareta poate că fusese vopsită în galben sau albastru. Cine ştie?... Acum este acoperită cu un strat gros de praf. Praf strîns de pe toate drumurile celor trei comune din raza punctului agricol. Azi îl vezi la gospodăria colectivă din Petreşti, mîine are o conferinţă la căminul cultural din comuna Jupîneşti, iar peste două zile îl găseşti tocmai în Răşina, dînd îndrumări colectiviştilor de aci cînd şi cum să însămînţeze. Veşnic, inginerul agronom Gheorghe Diaconeci, şeful punctului agricol din comuna Bărbăteşti, raionul Gilort, este pe drumuri, cu şareta prăfuită. Ţăranii muncitori şi colectiviştii din circumscripţia agricolă nu-ţi mai vorbesc acum despre el pe tonul acela oficial de la început — „tovarăşul inginer agronom". Pentru toţi, inginerul Diaconeci este acum „agronomul nostru".

L-am cunoscut pe Gheorghe Diaconeci la gospodăria agricolă colectivă din Petreşti. Făcea cubajul clăilor de furaje împreună cu inginerul zootehnist Marfan şi cu brigadierul zootehnic al gospodăriei. Mi-a spus atunci că vrea ca în această gospodărie sectorul zootehnic să fie proporţional cu suprafaţă arabilă. Mi-am pus întrebarea: Va reuşi? Mai tîrziu, cînd am cunoscut mai îndeaproape pe acest tînăr, mi-am dat seama că este capabil de acest lucru. Cum a putut să facă siloz la staţiunea de montă din Bărbăteşti — primul siloz din raion — să organizeze expoziţii agricole în toate comunele din raza punctului agricol şi atîtea altele, cu siguranţă că va izbuti să introducă acest principiu la gospodăriile colective din raza punctului agricol.

Pînă în prezent, comunele Bărbăteşti, Jupîneşti şi Răşina, toate din raza punctului agricol Bărbăteşti, sînt fruntaşe pe raion la însămînţări, la arături de toamnă şi la recoltări.

Ţăranii muncitori din aceste comune au obţinut rezultate frumoase şi datorită aplicării regulilor agrotehnice, datorită sfaturilor primite din partea tînărului inginer Gheorghe Diaconeci.

Corespondent
TEOFIL SILVE

Noi conducători auto

SUCEAVA (de la corespondentul nostru)

In cercurile de specialitate din cadrul A.V.S.A.P., tineretul din raionul Fălticeni îşi însuşeşte diferite noi profesii. In mai multe comune ale raionului cum sînt: „Rişca, Drăguşeni, Rădeşeni precum şi la S.M.T Spătăreşti au funcţionat cercuri auto.

Organizaţiile de bază U.T.M. au discutat în adunările generale necesitatea frecventării cu regularitate a acestor cercuri, de către utemişti şi tineri.

Munca dusă în acest sens de organizaţiile de bază U.T.M. din raionul Fălticeni a făcut ca numai la cercurile auto să frecventeze 145 tineri ţărani muncitori şi funcţionari care au acumulat cunoştinţe teoretice şi practice.

In zilele de 8—9 octombrie a avut loc primul examen pentru obţinerea carnetelor de conducători auto.

Rînd pe rînd s-au prezentat prin faţa comisiei de examinare, la probele teoretice şi practice un număr de 31 tineri. Probele n-au fost de loc uşoare. Tinerii care au frecventat aceste cursuri cu regularitate au răspuns însă cu siguranţă la întrebări, precum şi la probele practice. Ei conduc cu pricepere autocamioane. La primul examen au luat carnete de conducători auto 10 tineri.

Cît de mîndri sînt acum tinerii ţărani muncitori Simionescu Gheorghe şi Gh. Solcănescu, din comuna Drăguşeni!

Peste o lună va avea loc cel de al doilea examen. Tinerii care n-au obţinut pînă acum carnetul ştiu acest lucru şi se pregătesc cu seriozitate.

In cinstea Congresului partidului şi a zilei de 7 Noiembrie

Şi-au îndeplinit planul în campania de toamnă

Muncind cu avînt sporit în cinstea zilei de 7 Noiembrie şi a celui de al II-lea Congres al partidului, mecanizatorii de la S.M.T. Sfîntu Gheorghe, Regiunea Autonomă Maghiară, şi-au îndeplinit zilele acestea planul campaniei de toamnă în proporţie de 102,5 la sută. Totodată mecanizatorii de la această staţiune au îndeplinit planul anual de producţie în proporţie de 112,5 la sută. Acest succes se datoreşte în mare măsură bunei organizări a muncii, folosirii din plin de către tractorişti a timpului bun de lucru, precum şi folosirii mai multor cuplaje de maşini în muncile agricole.

Tot zilele acestea şi mecanizatorii de la S.M.T. Reghin au raportat partidului îndeplinirea planului campaniei de toamnă.

O ZI DEOSEBITĂ

PLOEŞTI (de la corespondentul nostru).

Cînd sirena uzinelor „1 Mai"-Ploeşti a anunţat intrarea muncitorilor la lucru în secţia turnătorie de fontă, brigada nr. 1 de la modelărie, condusă de utemistul Bucur Cristache, venise cu cîteva minute mai devreme. Incepînd lucrul, fiecare membru din brigadă, cunoscîndu-şi bine sarcinile, a folosit cu pricepere timpul. Astfel, în cadrul schimbului de onoare, încă din primele ore de muncă sarcinile de producţie au fost depăşite cu 200 la sută.

Cu aceeaşi însufleţire au lucrat în cadrul schimbului de onoare şi ceilalţi tineri muncitori din secţiile uzinelor „1 Mai". Strungarii de precizie Dogaru Constantin, Victor Pîrlogea şi alţii din secţia nr. 2, folosind din plin metodele sovietice de aşchiere rapidă şi intensivă a metalelor, au realizat trei norme de lucru la fabricatul pieselor pentru utilaj petrolifer.

Asemenea schimburi de onoare s-au organizat şi la fabrica de textile „Dorobanţul". Aici s-a reuşit ca din primele ore de lucru să se obţină importante realizări la ţesătorie, la filatură cardată, finisaj şi la alte secţii.

La secţia filatură cardată, unde lucrează brigada de tineret nr. 2, condusă de comunista Stoicescu Ioana, din care fac parte utemistele Burlacu Stanca, Ionescu Elisabeta şi altele, lucrîndu-se după metoda legării firului din mers s-a reuşit să se dea cu 36 la sută mai multe fire.

Nori grei se îngrămădesc, întunecînd tot cerul. Cu toată vitregia vremii, tractoriştii sînt însă pe ogoare, noaptea la arat, iar ziua la însămînţat.

Iată, în fotografia noastră pe tractoriştii utemişti Lache Lupaşcu şi Tudorică Mitică din brigada a II-a de la S.M.T.-Tecuci. Ei fac arături pentru însămînţarea grîului de toamnă în rînduri încrucişate pe ogoarele întovărăşiţilor din comuna Cosmeşti, raionul Tecuci.

Foto: DUMITRU F. DUMITRU

Confecţii trainice şi frumoase peste plan

Vestea că în pauza de la 10,30 vor avea loc mitinguri pe sectoare, în care tinerii îşi vor lua angajamente în cinstea celor două mărețe evenimente: 7 Noiembrie şi cel de al II-lea Congres al partidului a fost aflată de fiecare muncitor al acestei fabrici.

Colectivul sectorului 3, al fabricii de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej" tineri şi vîrstnici, a realizat pe luna octombrie, economii în valoare de 41.423 lei şi a dat cu 6 la sută mai multe confecţii peste plan.

Vocea tînărului Popa Vasile, secretarul organizaţiei de bază U.T.M. pe sector, care a dat citire angajamentelor a răsunat clar: „Pe octombrie am avut succese pentru care conducerea întreprinderii ne-a felicitat. Noi nu trebuie nici de acum înainte să dezminţim titlul ce-l purtăm de sector fruntaş pe întreprindere"

Apoi el a arătat că alături de muncitorii vîrstnici, tinerii aduc un aport preţios la angajamentul pe care şi l-a luat întreprinderea ca în cinstea Congresului partidului, să realizeze pînă la 15 decembrie, planul pe anul 1955, să dea patriei acumulări socialiste peste plan în valoare de 10 milioane lei, dintre care 8.939.000 pînă la 7 Noiembrie şi să confecţioneze, prin valorificarea deşeurilor, 9.000 bucăţi confecţii. Tot în cinstea Congresului partidului vor fi puse în fabricaţie alte 81 de noi modele.

Cu acest prilej numeroşi tineri şi-au luat noi angajamente. In numele brigăzii utemiste nr. 7, tînărul Stoian Cristea s-a angajat să realizeze cu brigada sa, 100 costume bărbăteşti peste plan. El a chemat cu acest prilej la întrecere toate brigăzile din sector pentru cea mai bună calitate a confecţiilor. Tînărul Măcinceanu Valeriu, din brigada utemistă nr. 45 a arătat că în această întrecere pornită în cinstea Congresului partidului, brigada sa va realiza zilnic 3 bucăţi confecţii peste plan.

Tinerii de la fabrica de confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală şi-au manifestat profunda lor dragoste faţă de partid, angajîndu-se să dobîndească noi victorii în cinstea Congresului partidului.

Cu ajutorul tractoriştilor

In toamna aceasta, colectiviştii din comuna Cîndeşti, raionul Buhuşi, au avut mult de muncă. Dorind însă să întîmpine cel de al II-lea Congres al partidului cu realizări cît mai mari, ei au luptat să termine cît mai de grabă muncile agricole de toamnă. In numai cîteva zile au recoltat întreaga suprafaţă cultivată cu porumb şi au terminat însămînţările de toamnă. La executarea acestor lucrări s-au evidenţiat colectiviştii I. Bujor, V. Davîdov şi alţii.

Şi la aceste munci colectiviştii au primit un ajutor preţios din partea tinerilor tractorişti de la S.M.T Podoleni. Incă din vreme, tractoriştii Vasile Hălmăceanu şi Gheorghe Timofte au pregătit bine terenul pentru însămînţări, arîndu-l şi discuindu-l, iar la însămînţări au muncit cot la cot cu colectiviştii, grăbind terminarea lor.

Corespondent
TACHE VASILACHE

Însămînţările sînt terminate

CONSTANŢA (de la corespondentul nostru).

Insufleţiţi de dorinţa fierbinte de a întîmpina cel de al II-lea Congres al partidului cu succese cît mai însemnate în lupta pentru asigurarea unor recolte mai bogate în anul viitor, oamenii muncii de pe ogoarele regiunii Constanţa au depus eforturi sporite pentru a executa, în timp cît mai scurt, muncile agricole de toamnă. Ei au dat o atenţie deosebită mai ales executării însămînţărilor în timpul optim. Desfăşurînd larg întrecerea socialistă şi patriotică, ei au obţinut realizări frumoase în această privinţă. Astfel, în ziua de 2 noiembrie, în toate gospodăriile agricole colective, întovărăşirile agricole şi comunele regiunii Constanţa s-au terminat în întregime însămînţările de toamnă. De asemenea, pînă în seara aceleiaşi zile, în cinci gospodării agricole de stat s-au însămînţat ultimele hectare din toamna aceasta.

Suprafaţa însămînţată cu grîu în anul acesta a crescut cu 52.400 hectare faţă de cea din anul trecut. In lupta pentru obţinerea unei recolte şi mai mari în anul viitor, oamenii muncii de pe ogoare au folosit în munca lor metode agrotehnice înaintate. Astfel, din întreaga suprafaţă însămînţată cu grîu, 15.000 hectare au fost însămînţate în rînduri încrucişate.

Raioane fruntaşe pe regiune în bătălia însămînţărilor au fost Feteşti şi Hîrşova.

Acum muncitorii gospodăriilor agricole de stat din regiune lucrează şi ei cu însufleţire pentru a termina însămînţările cît mai de grabă.

În ziua schimbului de onoare

Două şarje turnate peste plan

Din obişnuinţă, tînărul inginer Carabaş Nicolae era în fiecare dimineaţă cel dintîi sosit în secţia turnătorie. Astăzi însă treaba s-a schimbat. Membrii brigăzilor de tineret, conduse de tinerii Ivanciu Traian şi Mirescu Cornel, erau veniţi cu toţii, cînd tînărul inginer intrase în sector. Faptul acesta nu l-a surprins. In consfătuirea ţinută cu o zi înainte colectivul secţiei turnătorie de la uzinele „Semănătoarea" din Capitală se angajase ca astăzi, în ziua schimbului de onoare în cinstea lui 7 Noiembrie, să realizeze cu două şarje mai mult decît se realiza în zilele obişnuite. Sectorul a fost aprovizionat cu materiale de cu seară. Totuşi, de dimineaţă, s-au revizuit cuptorul şi formele de turnat.

Numai pînă la orele 12,00, sectorul turnătorie şi-a realizat planul în procent de 275 la sută. Brigada condusă de tînărul Ivanciu a avut o depăşire de normă de 212 la sută, iar cea condusă de tînărul Mirescu Cornel de 182 la sută.

Tînărul inginer Carabaş, atît de mult preţuit de tinerii turnători pentru sfaturile ce le dă, a avut la această oră o nouă bucurie. Işi aruncase privirea asupra brigăzii condusă de tînărul Gheorghe Diaconescu. Brigada obţinuse o depăşire a normei de 150 la sută. Era o realizare într-adevăr. Dar nu întrecea brigada lui Ivanciu.

Nu l-a mirat. Ivanciu este cunoscut în toată uzina pentru măiestria lui de turnător.

Ajunse curînd în dreptul utemistei Persican Maria, strungar. Mai auzise numele acesta. Totuşi a rămas surprins cînd a văzut că avea o depăşire de normă de 300 la sută. Scoase repede creionul şi socoti depăşirea de normă a lui Ivanciu, 278 la sută. Deci în urma lui Persican. Apoi se apropie de brigada lui Ivanciu şi le spuse băieţilor:

— Ştiţi ce depăşire are Persican Maria?

— Cît?

— Pînă acum 300 la sută.

— Nici o teamă, tovarăşe inginer, nu rămînem noi în urmă.

G. C.

OAMENI ISCUSIŢI

Atelierele Centrale „Hutira Dezideriu" din oraşul Baia Mare produc, printre altele, piese de schimb pentru industria mineră.

De aici, perforatoarele moderne, menghinele paralele, diferitele pompe şi numeroasele tipuri de piese de schimb iau calea centrelor carbonifere din ţara noastră.

Una dintre sarcinile deosebit de importante ale colectivului acestei întreprinderi a fost îmbunătăţirea calităţii produselor. Astăzi, întreprinderea se bucură de aprecierea minerilor pentru buna calitate a pieselor livrate. La succesele obţinute de colectivul acestei întreprinderi în îmbunătăţirea calităţii produselor, tineretul a adus o bogată contribuţie. Astfel, în ultimul timp, nouă inovaţii deosebit de valoroase realizate de tinerii din întreprindere au fost aprobate şi aplicate cu succes în producţie. Cele mai multe dintre acestea au fost concepute în scopul îmbunătăţirii calităţii produselor.

DISPOZITIVUL BOCOY-PHELMAER

Trei luni, zi la zi, au lucrat utemiştii Alexandru Bocoy II şi Francisc Phelmaer pînă şi-au perfecţionat inovaţia prezentată cabinetului tehnic. Dispozitivul pentru executarea a trei operaţii de strunjire deodată la bucşile exagonale pentru perforatoare, avea să reducă timpul de lucru la 18 minute în loc de 40 minute, la fiecare bucată. Totodată datorită posibilităţii fixării cuţitelor cu o precizie de sutime de milimetru — cu ajutorul acestui dispozitiv — s-a realizat condiţia tehnică de bază pentru obţinerea unor bucşe de o înaltă calitate.

Acum toţi strungarii care execută comenzi de acest fel se folosesc de „Dispozitivul Bocoy-Phelmaer"...

„MICI AMANUNTE"

La aceste ateliere s-au făcut şi înainte menghine pentru interiorul minelor. Pe atunci însă soseau unele reclamaţii cu privire la calitatea bacurilor.

Rabotezele la care se executau aceste piese, n-aveau cusur. Cuţitele însă, prin ruperea şpanului produceau trepidaţii, neluate în seamă la început, ca amănunte prea mici şi de aceea neînsemnate. Ele însă constituiau cauza proastei calităţi a bacurilor. Aceste „mici amănunte" au fost cercetate amănunţit de utemiştii rabotori: Mihai Daker şi Alexandru Kovacs.

După cîteva săptămîni de studiere a posibilităţilor de înlăturare a vibraţiilor meselor de rabotare, desenul dispozitivului de fixare a menghinelor paralele — cu atîta greutate conceput — a fost construit şi aplicat în practică. Vibraţiile care necăjau atît de mult pe muncitori, dăunînd calităţii produselor, au rămas doar o amintire neplăcută. Muncitorii folosesc azi acest dispozitiv cu ajutorul căruia pot executa toate operaţiile la un înalt nivel de calitate.

Dar pe lîngă calitate — ţel urmărit în primul rînd — s-a realizat şi o reducere a timpului de prelucrare cu trei ore pentru fiecare menghină.

„PIATRA FILOZOFALA"

Cîte zeci de mii de turnători n-au blestemat oare zgura sau gazele care produc sufluri în piesele turnate? Fiecare şi-a încercat norocul. Toţi turnătorii se străduiesc să lucreze mai atent, să potrivească minuţios temperatura de turnare şi cîte altele. Cu toate acestea, nici o soluţie n-a putut îndepărta complect pericolul suflurilor, al golurilor, la piesele turnate.

Turnătorii atelierelor centrale din Baia Mare au făcut şi ei la fel ca ceilalţi. Dar cînd lucrezi mii de repere pentru piese de schimb destinate industriei minere treaba nu mai este atît de uşoară.

Lucrînd alături de muncitorii turnătoriei, utemistul inginer Tiberiu Schweigofer a ajuns la o concluzie simplă: „Orice lichid îşi leapădă impurităţile şi capătă o cădere uniformă. Oare nu s-ar putea face acelaşi lucru şi cu metalele topite?"

Mulţi credeau la început că tînărul inginer aleargă în căutarea pietrei filozofale. Realitatea a dovedit însă că nu e chiar aşa. După un îndelungat studiu al problemei, după nenumărate încercări neizbutite, el a ajuns în cele din urmă să creeze mijloacele tehnice necesare pentru epurarea fontei în timpul turnării, înlăturînd şi zgura şi gazele care dădeau loc la goluri şi discontinuităţi în piese. Proorocirile unora cu privire la „piatra filozofală" nu s-au adeverit. Tînărul inginer a învins. Modificînd pîlnia de turnare a fontei printr-o pîlnie-ciur, prevăzută cu o sită specială a reuşit să obţină o fontă curată fără zgură şi fără gaze. Mai precis a reuşit să reducă rebuturile cu 30 la sută, faţă de procentul admis.

A trecut o lună de la aplicarea acestui nou procedeu de turnare a pieselor. Rebuturi nu mai există.

Pas cu pas, zi cu zi, este asigurată calitatea tot mai înaltă a pieselor de schimb fabricate aici pentru maşinile industriei miniere. Vor munci minerii în fundul pămîntului, vor lăuda desigur pe aceşti oameni iscusiţi care le-au dat un sprijin de adevăraţi ortaci.

ION TEOHARIDE
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Baia Mare

Cu privire la crearea unui Consiliu pe întreaga Germanie

Propunerea guvernului sovietic făcută la conferinţa de la Geneva

Călăuziţi de năzuinţa de a contribui la dezvoltarea colaborării multilaterale dintre Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană şi la crearea condiţiilor pentru soluţionarea problemei germane şi reunificarea Germaniei prin alegeri libere în conformitate cu interesele naţionale ale poporului german şi cu interesele securităţii europene, miniştrii Afacerilor Externe ai U.R.S.S., S.U.A., Marii Britanii şi Franţei declară următoarele:

In actualele condiţii, cînd poporul german este lipsit de posibilitatea de a trăi într-un stat unit, devine tot mai imperioasă necesitatea organizării între R. D. Germană şi R. F. Germană a unei colaborări care să înlesnească rezolvarea sarcinii reunificării naţionale a Germaniei. Acestui scop i-ar corespunde crearea pe calea unei înţelegeri între Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană, a unui organism pe întreaga Germanie, menit să coordoneze eforturile lor în domeniul vieţii politice, economice şi culturale a poporului german, precum şi în domeniul colaborării cu alte state în vederea întăririi păcii.

Acest organism reprezentativ al poporului german ar putea fi Consiliul pe întreaga Germanie, constituit pe baza următoarelor principii:

1. Consiliul pe întreaga Germanie va fi alcătuit din reprezentanţi ai parlamentelor Republicii Democrate Germane şi Republicii Federale Germane ca organ consultativ pentru discutarea problemelor în a căror rezolvare sînt interesate Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană.

2. Pe lîngă Consiliul pe întreaga Germanie se crează comitete mixte formate din reprezentanţii guvernelor R. D. Germane şi R. F. Germane pentru problemele privind relaţiile economice şi culturale dintre cele două state germane, pentru problemele monedei germane şi a decontărilor financiare inter-germane pentru chestiuni vamale, poştă şi telegraf, comunicaţii etc.

3. Consiliul pe întreaga Germanie coordonează problemele legate de efectivul, armamentul şi dislocarea formaţiilor necesare pentru asigurarea pazei frontierelor şi teritoriilor Republicii Democrate Germane şi Republicii Federale Germane.

4. Consiliul pe întreaga Germanie coordonează problemele privitoare la participarea Republicii Democrate Germane şi Republicii Federale Germane la măsurile pentru întărirea securităţii europene şi examinarea de comun acord a problemelor legate de crearea premizelor pentru unificarea Germaniei ca stat iubitor de pace şi democrat.

Miniştrii Afacerilor Externe ai U.R.S.S., S.U.A., Marii Britanii şi Franţei exprimă speranţa că Republica Democrată Germană şi Republica Federală Germană vor depune eforturile necesare pentru realizarea unui acord în problema constituirii Consiliului pe întreaga Germanie.

(In pag. a IV-a publicăm textul declaraţiei lui V. M. Molotov în această problemă).

Festivalul filmului sovietic

„ZVĂPĂIATA"

Film cehovian poate fi considerat doar acela care redă într-o altă gamă, cea cinematografică, melodia originală cu caracteristicile ei proprii a operei literare cehoviene. Privind prin această prizmă se poate spune că unul dintre cele mai bune filme după Cehov realizate pînă acum este „Zvăpăiata".

Ca în majoritatea povestirilor sale, Cehov a exprimat aci, într-un subiect simplu, aproape banal la prima vedere, lipsit de ciocniri dramatice violente, semnificaţii cu totul deosebite. El a judecat şi în această povestire cu profunzime oamenii, i-a analizat minuţios şi discret, plin de tact, ne-a arătat un mare adevăr al vieţii: acela că oamenii nu sînt totdeauna ceea ce par, că deseori sub haina modestiei se află mari valori morale, că alţii în schimb — înzorzonîndu-şi frazele şi faptele cu o pedantă beţie de cuvinte şi aspiraţii „nemaivăzute" — ascund un suflet găunos, superficial şi insensibil.

Primele imagini ale filmului ne poartă într-un orăşel pierdut pe întinsul Rusiei ţariste. Aici trăieşte doctorul Dîmov, un om cinstit, liniştit, care la prima vedere nu se deosebeşte cu nimic de alţii, dar care e animat de o puternică pasiune pentru medicină. Iată-l pe modestul medic păşind precaut pe strada noroioasă şi întunecată; se întoarce de la bolnavi şi intră în mijlocul atmosferei de banală linişte a biroului său în care domină culorile cafenii ale tapetului, rafturile cu cărţi şi cenuşiul mobilei învechite. Un zîmbet blînd — redat cu multă fineţe de actorul Serghei Bondarciuc, care a realizat de altfel pe tot parcursul filmului o interpretare superioară şi plină de profunzime — îi luminează faţa, sugerînd mulţumirea de care e animat, poate în urma vindecării vreunui bolnav. Dar satisfacţia sufletească pe care i-o dă profesiunea sa, liniştea lui lăuntrică din aceste clipe e tulburată de zgomotele din odaia alăturată unde soţia sa Olga Ivanovna (L. Ţelikovskaia), petrece în mijlocul personalităţilor de vază ale oraşului. Dîmov îşi aduce aminte că e gazdă; păşind în vîrful picioarelor aproape, mai verifică o dată masa încărcată din sufragerie şi pătrunde timid în salonul unde soţia sa e admirată de mărunţeii pictori, muzicieni, poeţi care se extaziază în faţa talentelor şi calităţilor ei. Politicos, intimidat de fanfaronada plină de trufie a oaspeţilor soţiei sale, doctorul le spune: „Domnilor, poftiţi la masă".

...Aşa se desfăşoară o seară obişnuită în casa doctorului Dîmov. Şi aşa, tămăduind bolnavii, lucrînd nopţile la un important tratat de medicină şi jucînd rolul bunului amfitrion faţă de vizitatorii ce-i populează casa, îşi petrece viaţa doctorul Dîmov.

Filmul ne caracterizează totodată fiinţa de care s-a legat în viaţă, soţia lui: o femeie la care superficialitatea, uşurinţa în aprecierea oamenilor, pasiunea pentru calităţile minore ale acestora sînt trăsături fundamentale. Artista L. Ţelikovskaia a pătruns în logica interioară a personajului, a găsit cheia vieţii sale lăuntrice şi de aceea a izbutit să înfăţişeze toată goliciunea sufletească a acestei femei care se iubeşte doar pe sine şi care crede că fericirea constă în a fi dorită de „oameni mari", de „sufletele alese", în a descoperi şi valorifica „talente deosebite". Lipsită de calităţi spirituale deosebite, ea aspiră totuşi spre culmi artistice înalte, doreşte să fie pictoriţă, apoi muzicantă, începe să studieze declamaţia, actoria, critica şi aşa mai departe fără a se dedica unui studiu serios, fără a izbuti să realizeze ceva. Se înconjoară cu oamenii care doar după înfăţişare şi după comportarea de suprafaţă par talente, îi aduce în casa sa şi — în schimbul admiraţiei lor — le oferă „atmosferă creatoare": zîmbete, promisiuni voalate discret şi... o masă îmbelşugată. Faţă de soţul său se poartă ca o soţie iubitoare „în general", adică e drăguţă cu el, îl apreciază ca om cinstit, îl mîngîie cu o anumită duioşie convenţională cînd e obosit, dar nu o interesează de loc ce se petrece în sufletul lui, ce-l frămîntă, la ce lucrează. Foarte sugestivă e scena în care, întorcîndu-se de la teatru noaptea tîrziu, îl găseşte pe Dîmov lucrînd: atunci cînd acesta începe să-i povestească însufleţit despre noua sa descoperire, după numai cîteva minute ea adoarme! Dîmov nu se bucură în ochii ei de o înaltă apreciere pentru că nu e un „om mare", „deosebit", ci doar un bărbat modest şi cinstit care munceşte cu tragere de inimă fără să etaleze aspiraţii extraordinare. Jocul minuţios studiat al actorilor care ne caracterizează admirabil psihologia personajelor şi relaţiile dintre ele, compoziţia echilibrată a cadrelor, culoarea bogată în nuanţe şterse de galben, cenuşiu şi cafeniu, toate acestea valorificate cu măiestrie de regizorul S. Samsonov, ne transmit expresiv atmosfera specific cehoviană; sub învelişul vesel al petrecerilor, sub aparenta linişte a biroului lui Dîmov, se ascunde curentul subteran al încordării dramatice, al nemulţumirii sufleteşti, al zbuciumului şi durerii.

Odată cu apariţia în oraş a pictorului Reabovski (V. Drujnikov) evenimentele se precipită. Olga Ivanovna se îndrăgosteşte de el şi îşi găseşte un pretext pentru a-l însoţi undeva la ţară unde, renunţînd la „principiile" sale morale, îşi înşeală soţul cu acest „mare pictor" aproape blazat de „bogăţia talentului său".

Toamna înveşmîntată în galbenul auriu al frunzelor, plimbările pe malul învăluit în pîclele albăstrii ale rîului, sau prin pădurea de mesteceni, zilele şi nopţile petrecute în cadrul pitoresc al căsuţei de lemn cu interiorul rustic sînt în centrul atenţiei Olgăi, în timp ce soţul ei, Dîmov, luptă împotriva epidemiei de holeră în satele îndepărtate şi lucrează neobosit la cartea unde consemnează observaţii ce vor contribui la salvarea vieţilor omeneşti. Contrastul acesta e admirabil pus în lumină de imaginea colorată, de întreaga rezolvare plastică. Tonurile blînde, armonia nuanţelor, acea culoare aproape imposibil de definit pe care o are peisajul în zilele de toamnă, măreţia nostalgică a Volgăi, poezia pădurii de mesteceni au fost atît de bine redate în film, încît aceste cadre sînt de neuitat. Ele amintesc de pînzele maeştrilor peisajişti ai picturii ruse I. I. Levitan, I. I. Şişkin etc. Acest cadru romantic în care petrece „zvăpăiata", — voit îndulcit de realizatorii filmului — apare într-o puternică antiteză cu secvenţa în care vedem condiţiile grele, munca plină de abnegaţie a medicilor, băltoacele şi noroaiele drumurilor pe care ei le bat pentru a alina bolile şi suferinţele, pentru a învinge mizeria şi promiscuitatea vechii Rusii. Ceaţa, aburii şi fumul atît de realist colorate îţi dau senzaţia că respiri tu însuţi aerul înecăcios; imaginea oamenilor îmbrăcaţi în zdrenţe care cerşesc ajutorul medical, a copiilor care se zbat în mizerie — tot tabloul acesta de un profund realism, ne e înfăţişat în stilul acuzator al picturii lui V. G. Perov şi V. E. Makovski. De altfel, calitatea plastică a întregului film e atît de valoroasă, culoarea are un asemenea rol în dezvoltarea şi înţelegerea dramei, încît ar fi greu să vorbeşti de succesul filmului fără a evidenţia ca factor de seamă munca operatorilor V. Monahov şi F. Dobronravov.

...Iată însă că nu după mult timp, pictorul se plictiseşte de Olga Ivanovna şi o părăseşte. Ea se întoarce la soţul său care o aşteaptă în locuinţa pustie lucrînd la traduceri şi la opera sa medicală. Nici după această întîmplare, care-i zguduie în parte sufletul, „zvăpăiata" nu-şi dă seama de falsitatea criteriului după care judecă oamenii. Ea reîncepe să se înconjoare de acelaşi soi de oameni care strălucesc artificial, pe dinafară doar, dispreţuind societatea modestă, cu preocupări mai puţin pretenţioase, dar nobile şi generoase a prietenilor soţului său.

Cînd Olga îşi va da seama că toată viaţa a căutat un om mare fără să vadă că acesta trăia alături, era soţul ei, nu mai este nimic de făcut. Abia după moartea lui Dîmov, care îşi jertfeşte viaţa eroic pentru salvarea vieţii unui copil bolnav de difterie, Olga Ivanovna îşi dă seama cît de mult şi de ireparabil a greşit. Prietenii lui Dîmov sînt zguduiţi; lacrimile ce le brăzdează obrajii încreţiţi de muncă şi frămîntări sînt singurul omagiu şi singura apreciere adusă unui om mare, care nu putea găsi preţuire şi înţelegere în condiţiile Rusiei retrograde de pe atunci. Iar superficiala Olga Ivanovna, care nu a ştiut să-l aprecieze, care l-a chinuit cu gusturile şi pretenţiile ei, cu preocupările ei superficiale, de paradă, care l-a lipsit de căldura şi de înţelegerea unei soţii iubitoare, este demnă de tot dispreţul nostru.

Cînd îl citim pe Cehov, sîntem uimiţi de arta lui de a tulbura sufletul, de a-ţi transmite nuanţe atît de fine şi idei atît de puternice, în subtextul unor întîmplări şi fraze obişnuite. Cînd vedem un film bine realizat după Cehov, — întîlnindu-ne faţă în faţă cu eroii lui, care trăiesc, se mişcă şi vorbesc parcă aevea — admirăm şi mai mult pe marele prieten al omului simplu, al sufletelor nobile. Iar tuturor celor care au realizat filmul „Zvăpăiata", credem că însuşi Cehov — dacă ar fi putut vedea filmul — le-ar fi strîns modest mîna.

MIRCEA DRAGAN

Vasile Moldoveanu

FÎNTÎNA

Departe-n cîmp, pe unde vîntu-ngînă
Duioase cîntece prin larg de grînă.
Şi-ascunde cerul chipu-ntr-o fîntînă.

Răcoarea din adînc te înfioară...
Aici în cîmp, fîntîna-i o comoară
Şi vara, maci de sînge o-mpresoară.

Săpată-n piatră, spune slova vie
Despre-un ostaş sovietic. Mărturie
Că-aici căzu în cruntă bătălie.

E-un obicei ce l-au lăsat străbunii:
Pe cei iubiţi, ce dorm în sînul humii
Prin lucruri dragi să-i legi de restul lumii.

Si-n satu-acesta tolănit pe şesuri,
Pe unde zboară cîntece şi presuri
E obiceiul plin de înţelesuri...

...Era flăcău înalt şi chipeş tare...
In zori, cînd a intrat în sat călare,
Păşea cu cal cu tot, desprins din soare.

In ochi cu unda Donului domoală
Şi cu tăriile-i ce-n stînci săpară...
Intreaga zi năstruşnica-i chitară.

Le-a încîntat ţăranilor auzul...
Dar pe-nserat porni să latre-obuzul
De-au zis bătrînii că-a-nviat „oituzul".

Rupînd a nopţii neguroase-obrocuri
Isca pămîntul ucigaşe jocuri;
Prin fum şi scrum ţîşneau, a groază, focuri...

Ca într-un basm, pe frunţi cu roşii stele
Sovieticii-nviau prin lupte grele
Pămîntul scump, pămîntul ţării mele.

Dar zorii cînd şi-au dat pe-ntinderi mîna,
Au prins flăcăii-mbrăţişînd ţărîna
Pe unde străjuieşte azi fîntîna.

Ţăranii l-au găsit în zorii zilei...
De-atunci, ca semn curat al amintirii,
Fîntîna umple cofele iubirii...

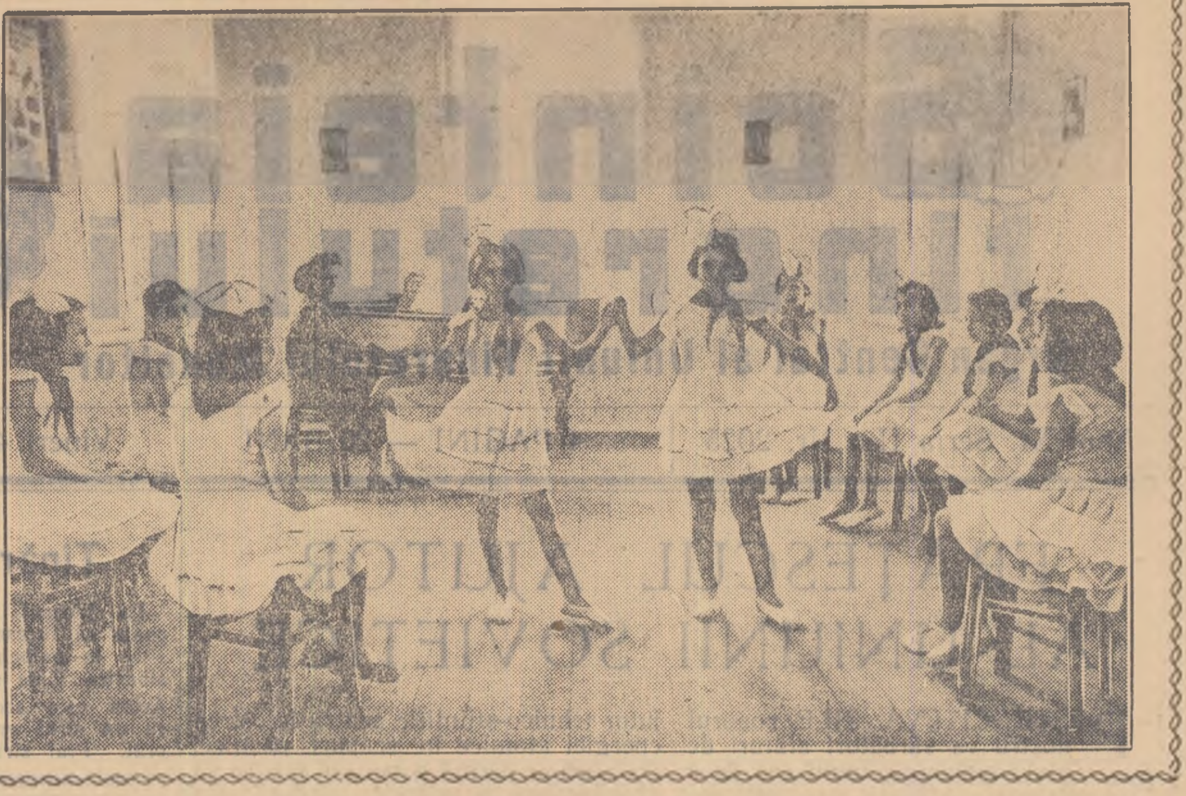
Foşnesc departe-n juru-i, grîie coapte...
Feciorii vin cu caii-n miez de noapte
Cînd ea răsfrînge-n fundu-i căi de lapte.

Şi fetele ce vin cîntînd la sapă
Nici ele de chemarea ei nu scapă:
Le fură chipul şi-l ascunde-n apă.

Pentru ţărani, fîntîna-i o comoară
Şi vara, maci de sînge o-mpresoară
Ca nişte inimi ce nu vor să moară.

Cercul de balet şi coregrafie al Casei pionierilor din Bîrlad are o rodnică activitate. Tovarăşa profesoară Ana Preda a învăţat pe micile pioniere, numeroase dansuri, printre care: Gavota, Hora fetiţelor, Dans estonian şi altele. Iată-le într-o oră de balet. Cele mai talentate, pionierele Mioara Puiu şi Tinuţa Ştefan de la Şcoala elementară nr. 7 execută cîteva mişcări ale unui dans nou. Celelalte pioniere urmăresc cu atenţie, pentru că şi ele doresc să înveţe noile mişcări.

Foto: DUMITRU F. DUMITRU

Moş Munteanu şi „băieţii lui"

Incepuse să cearnă o ploaie măruntă şi deasă. Cerul era vînăt, ameninţător.

— Dii gloabă!

Moş Munteanu îşi zorea caii slăbuţi pe şoseaua pietruită care împarte în două cîmpurile: unele negre, cu brazde reavăne, altele cu lanuri ruginii de porumb.

— Dii gloabă! Băieţii aşteaptă...

Ploaie, vînt, arşiţă, frig — moşul le înfruntă. Cu căluţii pleacă spre „băieţii" săi.

E ora prînzului. Moşul e leoarcă de apă peste tot, pe faţă, pe mîini, pe haine. Bate, cu căluţii, calea asta de 7 kilometri, de la cantina staţiunii pînă la „băieţi", de două ori pe zi.

— Bună ziua, Meştere! Ce-ţi fac băieţii? (Meşter e şeful de brigadă şi „băieţii" — tractoriştii săi). Dar moş Munteanu n-aşteaptă răspunsul, măcar că a întrebat. Sare degrabă din căruţă şi...

— La masă flăcăi.

Moşul adună tractoriştii, le împarte mîncarea pe care a purtat-o în căruţă şi, în timp ce băieţii mănîncă, le împărtăşeşte ultimele ştiri transmise la difuzor.

Moşul nu e membru al brigăzii, în schimb e un fel de părinte al tuturor celor din brigada utemistului Meşter Carol. Moşul e acela care se ceartă cu bucătăreasa staţiunii:

— Păi dumneata te-i sătura şi cu atît, că stai toată ziua în jurul mîncării, dar băieţii zi şi noapte muncesc pe tractor.

Şi nu scapă bucătăreasa pînă nu-i „scapă" ceva şi pe deasupra.

...Sau se ceartă cu fierarii:

— Vouă vă prieşte. Şi mie mi-ar place la căldură. Ştiţi voi ce greu e pe tractor? Dacă ştiţi de ce nu-i ajutaţi? Eu nu plec de aici fără fiare de plug ascuţite...

Şi se propteşte în uşă, le mai aruncă cîte o vorbă de duh, dar pînă la urmă, nu pleacă el cu mîna goală. Duce fiare de plug ascuţite la brigadă. Şi tot moş Munteanu este acela care popularizează în rîndul colectiviştilor, a celorlalţi semetişti, a celor cu care schimbă o vorbă-două, realizările brigăzii de tineri tractorişti de la S.M.T.-Sînnicolau Mare, de sub conducerea lui Meşter Carol.

Cînd în curtea gospodăriei colective din Sînnicolau Mare îl vede pe şoferul gospodăriei, învîrtindu-se pe lîngă camion să-i ghicească baiul, moşul nu-l iartă:

— Ascultă băiete. Eu nu mă pricep la maşini d-astea. Ştiu atît că ele-s ca omul. Cum nu le îngrijeşti, adio. Să vezi la brigada noastră de tractorişti cum îşi îngrijesc băieţii maşinile, cum le curăţă...

Dacă s-ar pricepe la tehnică, poate i-ar vorbi cum în fiecare sîmbătă seara tractoriştii fac întreţinerea săptămînală a maşinilor şi agregatelor, cum schimbă uleiul, spală filtrele de ulei — cel grosolan de motorină, pe cel fin de bumbac, cum gresează motoarele, verifică supapele, strîng şuruburile la tractor, la plug... Moşul i-a văzut cum, în fiecare sîmbătă după-amiază, opresc motoarele, cum tractoriştii încep întreţinerea. Sau poate vrea să-i spună cum seara şi dimineaţa, după sfîrşitul fiecărui schimb, tractoriştii îşi gresează motoarele, umplu rezervoarele cu motorină, pun ulei?! Toate acestea pentru a prelungi viaţa tractorului, pentru a-i putea folosi toată capacitatea lui de lucru.

Moşul îi cunoaşte pe toţi tractoriştii. După nume nu-l ştie însă decît pe şeful lor, pe Meşter Carol. Altfel le-ar fi spus că Horju Ioan lucrează cu un cuplaj de două semănători mari I.A.R.-511 la un tractor K.D.P. romînesc şi reuşeşte să semene 20—25 hectare zilnic. Sau poate le-ar pomeni numele utemiştilor Mihai Barta şi Ioan Simion care, lucrînd cu cîte 6 baterii de discuri şi 6 cîmpuri de grapă la un tractor, pregătesc zilnic pentru însămînţări peste 22 de hectare. Poate a vrut să le spună de Vinţan, Horju, Toth, Simion, Branc care într-o noapte, la lumina farurilor, au arat peste douăzeci de hectare, de s-a minunat moşul împreună cu preşedintele gospodăriei colective. S-au mirat ei atunci ce drepte erau trase brazdele şi mai ales ce voinţă au tractoriştii să termine campania de toamnă în timp cît mai scurt.

Moşul găseşte în orice clipă momentul să spună o vorbă-două şi despre brigada de tractorişti.

Cînd vede pe cineva în gospodărie, căruia îi fug ochii s-o şteargă din loc, numai să nu ajute pe cineva, moşul îl şi înţeapă cu vorba:

— Păi tractoriştii nu sînt oameni ca tine. Se strică un motor în brazdă — sar şi ceilalţi de-l ajută. Veneam într-o zi de la ei. La un tractor se îmburdase şenila. Să fi văzut cum au alergat degrabă încă doi, peste arături şi l-au ajutat s-o ridice, c-aşa-i în întrecerea asta socialistă.

Pe Vinţan sau pe Horju, pe Simion sau pe Toth i-o fi văzut moşul? Tot una este. „Băieţii" lui se ajută cu toţii unul pe altul.

A întîlnit moşul, într-o zi, un tînăr care tot tînjea să intre din nou în restaurant. L-a strigat. Se vede treaba că ştia ce fel de om este.

— Pe tine o să te iau cu mine în căruţă.

Văzînd că tînărul nu se lămureşte unde vrea să ajungă, moşul i-a spus-o deschis:

— Te-aş duce la tractoriştii mei să te înveţe ei ce să faci cu banii. Te-ar duce şi pe tine alături de ei, în căruţă, pînă la cinematograf sau ţi-ar arăta cu care haine din magazin ţi-ar sta mai bine.

Şi moşul a zîmbit şiret.

Cînd e vorba de întrecere, moşul nu spune decît atît:

— Vedeţi, a spus la difuzor că brigada lui Voichiţă al nostru a făcut...

Ştie moşul că în vară brigada lui Meşter a fost a doua brigadă pe staţiune, după brigada lui Voichiţă, în întrecerea brigăzilor cu două schimburi. Brigada sa a executat, în campania de primăvară şi vară, 1088 hantri peste plan. Acum, în campania de toamnă, nu se poate să rămînă în urma celorlalte.

— Băieţi, azi şi mîine, duminică, ne bolunzeşte cu ploaie d-asta. A spus la difuzor că luni o să fie frumos. Aveţi grijă: în zori — la muncă. Spuneţi-mi, ce vă mai trebuie? Meştere, fiare ascuţite ai? Vezi că Voichiţă al nostru...

C. BUCUR
corespondentul „Scînteii tineretului" pentru regiunea Arad

Un nou cartier muncitoresc

Intreprinderea „Mondial" îşi are aşezată fabrica şi birourile la marginea oraşului Lugoj. Pe drumul ce uneşte fabrica de oraş s-a deschis acum cîteva luni şantierul locuinţelor individuale ale muncitorilor de la „Mondial". Terenul acesta le-a fost repartizat de către sfatul popular orăşenesc. Un prim grup de 11 muncitori au primit credit de la stat şi au început sub conducerea inginerilor şi tehnicienilor construirea locuinţelor lor. Incă din primele zile, munca a luat un caracter colectiv. In orele libere oamenii se adunau şi împreună descărcau materialele, săpau temeliile viitoarelor case după indicaţiile tehnicienilor, ajutau pe maiştri la turnarea fundaţiilor, mă rog, făceau zeci de lucruri pentru care nu este nevoie de o specializare anume.

Intreprinderea, prin organele de conducere, a sprijinit din toate puterile pe viitorii proprietari. A obţinut repartizări pentru materialele dirijate de construcţie, le-a dăruit din stocul fabricii balastru, nisip, zgură, deşeuri de cărămidă şi cărămidă întreagă obţinută prin demolarea unor ziduri vechi.

Totodată, căruţele şi camioanele întreprinderii au transportat gratuit în orele de după program şi în zilele de sărbătoare aceste materiale, astfel că şantierul a fost aprovizionat în permanenţă cu materialul necesar. Mult au muncit în acele zile pentru tovarăşii lor Kosilek Nicolae şi Hecher Dumitru, şoferii întreprinderii. Pe şantier munca se desfăşura însufleţită. Intr-o zi, tot grupul în frunte cu Nanaşi Valentin, Tomicek Francisk, Egri Iosif şi alţii cu soţiile şi copiii lor, au lucrat la căsuţa lui Benkö Coloman. Apoi au trecut cu toţii împreună cu bătrînul Benkö la altul şi căsuţele se înălţau. Aşa a luat fiinţă un nou cartier mărginaş în Lugoj. Locuitorii — adică proprietarii — nu-s tineri, ci oameni care toată viaţa şi-au visat o căsuţă a lor. Iată că după o viaţă de muncă şi suferinţe, văd acum ridicîndu-se sub ochii lor zidurile casei în care ei şi copiii lor vor trăi o nouă viaţă.

La primăvară, pe strada Cloşca un nou grup de muncitori ai întreprinderii vor începe construirea de locuinţe individuale. Cartierul oamenilor muncii de la „Mondial" creşte şi se desvoltă şi odată cu el bătrînul oraş Lugoj.

Corespondent
N. MORARU

Fruntaşi la strîngerea fierului vechi

Utemiştii din comuna Uivar, raionul Timişoara, au adunat 15.000 kg. fier vechi. Pentru această realizare, organizaţia de bază U.T.M. a fost premiată. Astfel utemiştii au primit un patefon cu mai multe discuri, echipament complect pentru o echipă de volei, o plasă şi alte obiecte. La adunarea în cadrul căreia s-au decernat premiile, utemiştii din Uivar s-au angajat ca şi de acum înainte să fie fruntaşi la strîngerea fierului vechi.

Corespondent
GHEORGHE TORZ

La sărbătorirea maestrului Sadoveanu

Tinereţe pasionată — tinereţe gravă

Atmosfera entuziastă a acestor zile, elogiile celor mai de seamă personalităţi literare, şi — de ce să n-o spunem? — chiar şi fotografiile recente ale maestrului iubit, demne întrutotul să aibă ca inscripţie acea încîntătoare expresie: „tinereţe fără bătrîneţe, frumuseţe fără ofilire" — ne ispitesc să încercăm o mică incursiune biobibliografică — prin primele două volume ale Operelor, prin „Anii de ucenicie" şi „Cele mai vechi amintiri".. Anume — să vorbim cititorilor tineri, poate cu interes oarecare şi pentru tinerii scriitori, despre acel capitol captivant din viaţa lui Mihail Sadoveanu — tinereţea sa, cu echivalentul ei — adolescenţa literară. O atracţie sinceră — la drept vorbind foarte puţin ciudată dacă ni se acceptă tinereţea — ne cheamă spre acei ani 1900-1904, cînd se forma personalitatea maestrului, cînd apăreau primele teme, cînd se profilau viitoarele obsesii — moment complicat şi tulburător în viaţa marilor scriitori, ca însăşi apariţia vieţii pe pămînt...

★

La 18 ani numai, Sadoveanu avea parte de pronosticurile entuziaste ale revistei literare „Viaţa nouă", care, pe marginea cîtorva versuri şi a două, trei schiţe — primele trimise de autor — prevestea tînărului „un viitor briliant". Sadoveanu ne destăinuie în „Anii de ucenicie" că laudele revistei i s-au părut neserioase şi fără savoare; sugestiv, maestrul însemna imediat că în zilele primirii acelor laude, ajunsese la capitolul V al capodoperei lui Flaubert — „Madame Bovary".. E o indicaţie că respingerea unor laude pripite venea din seriozitatea cu care elevul în ultima clasă a „Liceului Naţional", privea actul literar, copleşit fiind de clasici? Mai mult ca sigur; sub salteaua sa se găseau — mărturisire proprie, nu exagerăm! — romane ale lui Zola, Dickens, Turgheniev, Gogol, Alphonse Daudet. Victor Hugo, Balzac, Flaubert, operele lui Eminescu, Creangă, Delavrancea, Vlahuţă, Caragiale!.. In faţa lor, înţelegîndu-i, adolescentul pricepea că a fi vanitos e o crimă! Şi totuşi, numai după 6 ani, aflînd că unui publicist, N. Pătraşcu, nu i-a plăcut acea povestire puternic colorată „Cozma Răcoare" (Revista Literară, anul 1902), Sadoveanu va nota: „Eram absolut sigur de mine în acel moment şi, dacă era o scădere, mă aflam dispus să o atribui în acel moment cititorului, nu autorului"... Infruntare orgolioasă, renunţare la seriozitatea şi autocontrolul impus de clasici? Cituşi de puţin — „singura mea însuşire de care sînt sigur e lectura", va spune maestrul şi, întors de la Bucureşti la Folticeni, în 1904, gîndeşte să reia Balzac, să se cufunde iar în Dickens şi Gogol, Maupassant, Flaubert şi Turgheniev. Atunci? De unde siguranţa asta de sine, uimitoare la 23 de ani, cînd nu-i apăruse încă nici primul volum de povestiri?.. Vom lămuri mare parte din adevăr, dacă vom pune aceşti ani ai adolescenţei literare (1897 1904), sub semnul marei iniţieri trăite de Sadoveanu şi a cărei lumină grea şi gravă învăluie operele sale de tinereţe.

„Iniţiere" — cu tot ce are conştient şi inconştient, tainic şi lucid — denumeşte însuşi Sadoveanu intrarea, în jurul lui 1900, în acea lume a ofensaţilor şi vămuiţilor vieţii, din care făcea parte mama sa. Pînă atunci, pînă la moartea mamei, lumea acea sta era un peisaj din viaţa sa, un peisaj în drumul spre lunca Siretului, spre cotul Boroiului, spre gîrlele moldoveneşti, dumbrăvile de plopi, arini şi sălcii, spre cîmpiile dezgheţate în primăvară — care-i dominau adolescenţa, care-i dădeau culoarea vieţii. Se petrecea atunci — înainte de 1900 şi cu o pasiune totală — o iniţiere a adolescentului în natură. Nu veţi înţelege nimic din opera lui Sadoveanu, nu veţi pricepe niciodată acel „lirism obiectiv" al lui, descoperit de Ibrăileanu — dacă aţi lăsa de o parte pe vînătoraşul de 12 ani, pe elevul acelui „bărbat din preistorie". Pricope Şeptilici, care l-a dus la cotul Boroiului să-i arate ce petrecere şi ce dulceaţă este să priveşti păsările, pe puberul ameţit — la 14 ani — de viziunea luncii Siretului plină de păsăret, primăvara. Se petrecea, în aceste precoci expediţii vînătoreşti, mai mult decît o formare a acelei atitudini noi de uimire în faţa fenomenelor vieţii — curiozitate! curiozitate! curiozitate! atît de febril cerută de Romain Rolland, tuturor creatorilor, se petrecea mai mult decît o şlefuire a imaginaţiei, mai mult decît o iniţiere în acele minuni ale lumii — misterioase pentru el „ca nişte hieroglife durabile". Se petrecea o încorporare, o topire, o confundare, cum vreţi să spuneţi; una din cele mai desăvîrşite sensibilităţi umane din cîte s-au născut pe pămîntul nostru se incorpora naturii: se încorpora vîntului, gîzelor, pădurii, stîncii, păsărilor — în cel mai strict sens al cuvîntului. Era prelungirea acelor ani ai copilăriei, cînd „cu toate lucrurile şi fiinţele care mă împresurau, aveam o legătură adîncă şi delicată" fiind „o rudă mai apropiată cu toată creaţia". Se petrecea cu acest adolescent exact acelaşi fenomen pe care el l-a sezisat la păstorii din satul mamei, Verşeni: „Se confundau ei înşişi cu gîrlele, di hăniile pămîntului şi vîntul care susură". Procesul nu ţine de miracol mistic; eroul sau eroina poeziei populare nu sînt decît precedentul lui Sadoveanu: fata care se face pasăre domnească pentru a ajunge pe fereastra cazărmii iubitului, omul care-şi vede dragostea — stol de rîndunele, ciobanul la nunta căruia „soarele şi luna i-au ţinut cununa", dînd de o parte metaforica, trăiesc de fapt o integrare lirică intensă în natură, ştergînd orice urmă de antagonism între universul lor sufletesc şi universul cel mare. Clarificînd deplin acest proces, Sadoveanu scrie următoarele rînduri, atît de regretabil uitate de cîte ori se discută despre suflul liric al naturii sale: „M-a interesat totdeauna orice peisagiu, în orice împrejurare şi în orice clipă a vieţii, fără să mă obosească, fără să mă plictisească; m-a interesat nu cu voinţa mea, ci numai printr-un fenomen de participare, osmoză şi simbioză. Mă încorporez lucrurilor şi vieţii, am simţirea că totul trăieşte în felul său particular: brazdă, stîncă, ferigă, tufiş de zmeură, arbore şi tot ce pare nemişcător; faptul de a avea asemenea cunoaştere mă face să iau parte la viaţa tainică a stîncii, a arborelui, zmeurei şi ferigii"... E cea mai autorizată explicaţie la acea delicioasă uimire a lui Ibrăileanu („Nu înţeleg de unde le mai scoate".), şi de atîtea ori a miilor de cititori, pe marginea tablourilor neîntrecute de natură din opera maestrului.

Dar această iniţiere pînă la hieroglifele vieţii zmeurei şi ferigii e numai o latură. Pe băieţandrul care grăbea spre locurile prielnice de vînat, păstorii din Verşeni îl petreceau cu ochii de departe ca pe un copil al satului — dar pentru el, ei nu erau, totuşi, decît un peisagiu spre alte peisagii... Pînă cînd, cam pe la sfîrşitul liceului, a început marea iniţiere în lumea lor, pătrunderea, cunoaşterea şi din nou, o încorporare, o topire cu acelaşi caracter total, dar de un dramatism mult mai puternic decît iniţierea în tainele naturii. E vorba, desigur, de vîrsta complicată — ieşirea proaspătă din adolescenţă — cînd procesele sufleteşti se desfăşoară în lumina categoricului şi a emoţiilor fulgerătoare; sînt apoi atîtea prejudecăţi pe care, pe nesimţite, societatea le transmite şi a căror înfrîngere te angajează, te integrează şi mai durabil în lumea în care intri: adăugaţi de asemenea remuşcările — remuşcările necunoaşterii, depărtării de oamenii aceştia, „autohtonii acestui pămînt", şi veţi găsi cîteva surse ale intensităţii acestei iniţieri, începută în casa bunicilor. Dar ceea ce-l va copleşi şi-l va face definitiv al lor, total al lor, va fi descoperirea tragismului existenţei lor. Nu putem uita o întîmplare cu fior tragic din copilăria lui Sadoveanu, care, în lumina descoperirilor de la 20 de ani, are în ochii noştri valoare de simbol: la 5 ani, îl vor delecta într-o seară cîţiva comedianţi anemici, poposiţi cu circul lor în Paşcani; după spectacol, de o strălucire extraordinară în ochii puştiului, el va alerga pe o ploaie dintr acelea mîhnite, la corturile „artiştilor", să-i vadă mai deaproape, va descoperi brusc, sub ploaia tristă, sărăcia şi mizeria saltimbancilor şi va începe să plîngă, acolo, în faţa corturilor. Un comediant îl va duce acasă, sfătuindu-l insistent „să nu plîngă".. şi puştiul se va pătrunde de toată căldura inimii acestui ofensat al soartei. „In nopţile următoare, în vis, prietinii mei de sub ploaia pustie au venit la mine, zîmbindu-mi". Aşa, plină de această poezie tragică şi gravă, va fi şi apropierea dintre Sadoveanu şi oamenii necăjiţi ai pămîntului romînesc. se va apropia de ceea ce pentru opinia publică a vremii era un spectacol pitoresc şi colorat — ţărănimea, — se va pătrunde de tristeţea ei, de căldura sufletului ei, va plînge înăbuşit odată cu ea şi niciodată, niciodată nu-şi va mai despărţi soarta de aceşti mii de prieteni care i vor zîmbi — ca şi „artiştii" — prin vis şi prin ploi... De la uimirea în faţa oamenilor care mănîncă în casa bunicii — cum clatină ei supa în linguri — la entuziasmul pentru ingenuitatea cu care moş Ion Săcăranu scorneşte stihuri şi urături, învăţînd feciorii să sune frumos buhaiul, urcînd la deprinderea obiceiurilor străvechi — a însămînţării, primăvara, cînd creşte luna — ajungînd la reflecţiile despre portul oamenilor în armonie cu lumina, anotimpul şi peisagiile, culminînd cu acea angajare pătimaşă, declarată tatălui: — „Eu sînt partizanul lui Ion Săcăranu şi al tuturor celorlalţi umiliţi şi vămuiţi ai vieţii"... — am numit concis momente ale unei iniţieri devotate, hotărîtoare pentru tot ceea ce va urma în arta lui Sadoveanu. Iniţierea din casa bunicii va fi continuată cu viaţa în armată, prin 1902 — prelungire a operei de reflecţii, observaţii şi topire cu lumea nefericiţilor pămîntului: în sfaturile date soldaţilor, „ce şi cum să răspundă ibovnicelor lor", în lectura scrisorilor de acasă, în somnul comun din pauza de 50 de minute, după supa de fasole cu pîine neagră, în participarea la „vederile" băieţilor cu nevestele — aceeaşi constantă: tragicul existenţei umililor, tragicul durerilor înăbuşite.

Marea iniţiere din aceşti ani ai tinereţii asigură operei sale, de la început, caracterul viguros democratic, umanismul larg şi autentic — foarte preţios în literatura înaintată a acelei epoci grele pentru forţele progresiste ale ţării. Dar alături de aceste caractere evidente, trebuie subliniată gravitatea pe care acea lume i-o transmite, gravitatea în faţa vieţii, în faţa naturii. Sadoveanu sezisează pătrunzător: „La ţară oamenii păstrau un fel de gravitate tristă în faţa naturii şi pîinii noastre celei de toate zilele".. Şi în alt loc, în „Anii de ucenicie", despre întîlnirile soldaţilor cu cei de acasă, o notaţie asemănătoare: „Era un ceas grav ca un serviciu religios — şi eu participam cu toată luarea aminte şi cu tot sufletul". Lîngă culorile tari, ameţitoare, născute în iniţierea în tainele naturii, iniţierea în tragic din care a apărut gravitatea aceasta înţeleaptă şi mîhnită va aduce culorile închise, triste, gri, acompaniate de atîtea ori — mai ales în lucrările de tinereţe — de muzica vîntului de toamnă. Şi mai presus de problemele acestea, „de paletă" — gravitatea populară va fi în asemenea grad însuşită de Sadoveanu încît în viziunea sa asupra lumii, cu toate influenţele vremii, nu vor fi niciodată dominante idealizarea, exuberanţa goală, melodramatismul de efect, evazionismul — ci realismul. Ceea ce asimilează acum în marea iniţiere, trebuie neapărat subliniat—ca sublinieri de cea mai mare actualitate — prin ceea ce respinge pe plan artistic şi etic scriitoricesc. Ii repugnă „tinerii scriitori care stăruie în puţin şi în meschin., în convenţional uşor... în subiecte stranii". Despre versurile lui Petică şi Iuliu Săvescu notează tolerant şi semnificativ că „aveau haz, însă şi lor li se năzăreau ceruri străine şi viziuni din cărţi citite". E de părere că „alcoolul nu se poate substitui talentului", iar decadenţii epocii sînt neîndurat judecaţi „Cavaleri, emiri şi temple, vocabule străine, toate ar fi putut să fie ceva dar nu erau nimic. Voim altceva. Desigur, toţi voim altceva, dar nu asta"... Cel abia ieşit din adolescenţă, partizanul declarat al lui Ion Săcăranu, recepteează grav şi liniştit viaţa, respectuos şi atent, aşa cum l-au învăţat „oamenii" lui. Acea impresionantă înţelepciune sadoveniană, tot mai masivă în operă cu fiecare volum, îşi are sămînţa în gravitatea aprecierilor populare, descoperite de maestru în iniţierea sa de tinereţe. E oare ceva ascetic în el, uscat, secat prematur, „poză deprimată, rezistenţă la o trăire intensă a tinereţii? Ascultaţi, pentru lămurire, ce-i impută lui Eugen Lovinescu — e drept, imputări ţinînd de pubertate dar totuşi cu suficientă valoare generalizatoare pentru părerile celui care a dat mai tîrziu pe Ionuţ Păr Negru „Cuminte ca o duducă, îşi vedea numai de bucoavne şi nu ieşea niciodată la zburdălniciile noastre, la oină şi la haiducie. Nu coborîse niciodată în răsăritul soarelui la iaz; nu se scălda la opust, nu înota pînă la plăvii, ca să se scufunde cu capul în jos şi să scoată scoici... Nici vînătoare, nici pescuit, nici drumuri pe jos la mînăstiri şi la munte. Aş fi preferat să aibă sufletul bătrînilor săi, să fie el însuşi, cu îndîrjiri, cu toane"... (Intreagă această argumentaţie nu este substanţa acelei schiţe memorabile din volumul VIII, „Şcoala"?). Marile iniţieri cu experienţele lor majore de viaţă, nu au inhibat, nu au paralizat clocotul tinereţii, deşi e vizibilă înclinarea balanţei spre meditativ şi calm. E — în operă, în personalitate, acum, la 1900, 1904 — o coexistenţă inefabilă de adolescenţă şi maturitate, sînt semnele unei tinereţi concentrate în pasiune şi gravitate fermecătoare. Şi „jocul" acesta de pasiune şi grav dă reflexe rare primelor lucrări.

RADU COSAŞU

(va urma)

REGULAMENTE ŞI METODE PEDAGOGICE „ORIGINALE"

Era o vreme cînd oamenii din cătunul Baranfet, azi sat aparţinînd comunei Mociu, raionul Sărmaş, nu se gîndeau măcar să-şi dea copiii la şcoala din satul vecin, dar mi-te să construiască o şcoală în cătunul lor, pentru copiii lor, cu clase mari, bănci, cu toate cele necesare unei şcoli! Acum însă, nu-şi pot închipui cum ar arăta satul lor fără şcoala aşezată la poalele dealului, cum nu-şi pot închipui ca pînă la 7 Noiembrie să nu fie terminată şi cooperativa ce se construieşte prin autoimpunere peste drum de şcoală. Va mai trece timp şi oamenii nu-şi vor mai putea închipui satul fără cămin cultural, şi apoi, fără lumină electrică. Cu siguranţă că aşa va fi. In acest sat locuiesc doar oameni gospodari cărora le e dragă cartea şi vor să trăiască din ce în ce mai bine. E un drept al lor.

Pentru că totuşi prezentul este cel mai apropiat, să vorbim despre ceea ce există azi în acest sat — despre şcoală.

De şase ani şcoala te întîmpină la intrarea în sat. Clădirea ei este tot ce are mai impunător satul. Curăţenia ce domneşte în şcoală, pereţii proaspăt zugrăviţi, geamurile mari, băncile noi aduse anul acesta îi dau şcolii un aer primitor, cald, liniştit, o atmosferă specifică caselor ardeleneşti. Toate acestea sînt un minunat îndemn pentru ca şcolarii să-şi petreacă cît mai mult timp în şcoala lor, să înveţe. Pentru copiii care învaţă la cele două secţii — romînă şi maghiară — şcoala este destul de încăpătoare. Că oamenii vor să mai construiască încă o sală de clasă, nu-i nimic rău. Copiii vor sta şi mai comod. Un singur pericol există aici: să nu fie tărăgănată construirea acestei clase cum este tărăgănată de şase ani împrejmuirea şcolii cu gard, construirea unei magazii de lemne şi a dulapului necesar pentru păstrarea materialului didactic şi a cărţilor care sînt puse acum [illegible]te. Bani sînt pentru toate acestea, dar pe undeva, pe la sfatul popular, sau la secţia de învăţămînt raională s-a uitat cineva care a uitat de şcoala din Baranfet şi a folosit banii pentru alte scopuri. Ar fi interesant de ştiut cine îi împiedică pe sătenii din Baranfet să aibă o şcoală modernă, cu teren de sport, curte cu flori, teren experimental şi livadă de pomi.

Dacă tot necazul oamenilor în legătură cu şcoala s-ar rezuma numai la aceste lucruri tot n-ar fi mult. Dar sătenii nu ţin atît la estetica şcolii cît ţin ca fiii lor să înveţe carte. E atît de firească această dorinţă a lor, atît de omenească încît cu atît mai vinovat e acel care trebuie să-i înveţe carte pe copii şi nu-i învaţă. Odată, pentru că nu-şi face datoria de învăţător şi a doua oară, pentru că nu îndeplineşte o dorinţă sfîntă a unor oameni, care cînd doresc ceva, doresc din tot sufletul şi cînd cred în ceva, cred fără rezervă. Or, într-un sat învăţătorul este omul cel mai învăţat, cuvîntul lui preţuieşte mult în faţa sătenilor.

Au meritat această încredere învăţătorii care s-au perindat în cei şase ani prin această şcoală? O merită învăţătorii care predau azi în şcoala din Baranfet?

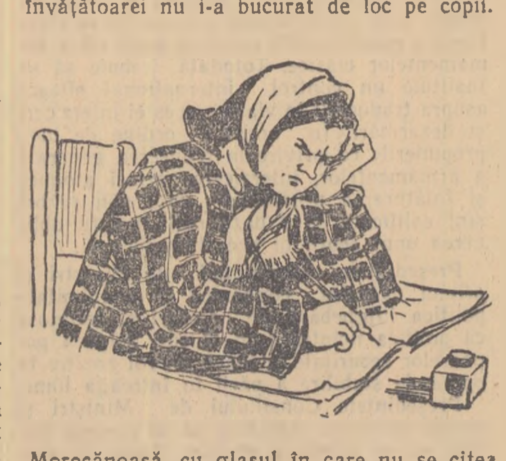
Să lăsăm faptele să vorbească.

La şcoala din Baranfet sînt azi doi învăţători; la secţia romînă, Olga Cionca, iar la secţia maghiară Sikó Francisc. Voi vorbi doar despre secţia romînă.

S-a nimerit să fiu în satul Baranfet într-o luni, la trei săptămîni după deschiderea şcolii. Ştiam că la secţia romînă predă o învăţătoare şi mă gîndeam tot timpul că ar fi bine ca această învăţătoare să fie tînără. Curiozitatea m-a îndemnat să-i întreb pe primii copii întîlniţi cum e învăţătoarea lor: tînără sau bătrînă? La această întrebare cîţiva mi-au răspuns cu foarte multă nesiguranţă: „Nu-i bătrînă, dar nici tînără, e aşa..."

Şi pînă la apariţia învăţătoarei m-am tot întrebat ce-o fi însemnînd acel „e aşa..." Răspunsul l-am primit nu tocmai curînd, ci doar la ora zece, cînd, în sfîrşit, după două ore de întîrziere, a sosit şi învăţătoarea la şcoală. Aşa e obiceiul ei: copiii vin la 8, ea la 9 sau 10, iar alteori, de loc. In ziua aceasta învăţătoarea Olga Cionca a sosit la şcoală după trei zile de absenţă. Imbrobodită, cu fular la gît, cu palton, înfofolită ca o băbuţă şi-a făcut apariţia în clasă, plictisită, supărată parcă pe şcolarii care au aşteptat-o atît. S-a îndreptat spre catedră, tot atît de posomorîtă a scos cataloagele, a strigat pe cei din clasa întîi, şi aşa îmbrăcată a început lecţiile. Pe faţa nici unui copil nu s-a văzut măcar o licărire de bucurie — bucuria firească a copilului care-şi vede învăţătorul drag. Cuminţi, în bănci, copiii aşteptau parcă cu teamă să vadă ce se va petrece cînd învăţătoarea va rosti primul cuvînt.

Mi-am dat seama curînd de ce sosirea învăţătoarei nu i-a bucurat de loc pe copii.

Morocănoasă, cu glasul în care nu se citea nici un pic de blîndeţe a început lecţia cu clasa întîi. Normal ar fi fost ca dimineaţa să ţină ore la clasele întîi şi a treia, iar după amiaza cu clasele a doua şi a patra. Cum însă e mai comod să ţii cursuri numai dimineaţa, învăţătoarea Cionca a călcat orice regulament şi a ţinut ore cu toate cele patru clase deodată. Oricine îşi poate închipui ce înseamnă să ţii ore cu patru clase la un loc.

Clasa întîi era abia la primele noţiuni; învăţa să facă linii, ovale, cîrlige, lucruri deosebit de importante pentru formarea scrisului de mai tîrziu. E nevoie de mult exerciţiu, o atenţie deosebită pentru a-i ajuta pe copii să scrie îngrijit, corect, frumos. Un control zilnic al caietelor, alcătuirea unor planşe demonstrative care să fie mereu în faţa ochilor copiilor, corectarea lor cînd scriu ceva greşit la tablă, sînt cîteva din mijloacele care-i pot ajuta pe şcolari să se obişnuiască şi să ţină la corectitudine. Dar ce să-i faci dacă nici învăţătoarea nu ţine la acest lucru. De unde să înveţe copiii? Învăţătoarea Cionca a controlat caietele cu o indiferenţă vădită. Cîteva sublinieri sumare n-au fost deloc de natură să-i facă pe copii să înţeleagă ce au greşit. Să nu vă uitaţi cît de murdare sînt caietele copiilor, că numai după trei săptămîni de şcoală caietele sînt fără coperte şi cu foi rupte? Cum vor arăta aceste caiete după vreo cîteva luni de şcoală dacă nimeni nu se ocupă să-i educe pentru a-şi îngriji lucrurile lor, să-i obişnuiască cu ordinea! Şi ce-i mai grav, cum vor învăţa copiii să scrie litere, cuvinte, fraze, dacă nimeni nu-i controlează la fiecare pas pentru a le forma deprinderea de a scrie şi a-i ajuta să învingă stîngăcia firească a începătorului.

Lecţia cu clasa întîi a durat puţin — 10-15 minute. Ca să aibă o ocupaţie, învăţătoarea le-a dat celor dintr-a I-a de scris cîteva rînduri cu linii şi a trecut la clasa a doua. A urmat lecţia de „citire cîntată". Toţi copiii citeau cîntînd, nu ţineau seama de nici o punctuaţie, citeau ca să citească, — mecanic — fără ca să înţeleagă. Şi bineînţeles, cei din clasa întîia n-au putut rezista ispitei de a asculta povestea cu ursul păcălit, au lăsat caietele şi şi-au încordat auzul. Le-a dat şi celor dintr-a doua de scris şi a trecut la clasa a patra, (Spre norocul ei, copiii din clasa a treia nu veniseră în ziua aceea la şcoală).

Toate cîte s-au petrecut în minutele care s-au scurs de la începutul orei m-au dezamăgit cu atît mai mult cu cît învăţătoarea era tînără, aşa cum bănuisem, utemistă, dar nu şi pasionată pentru munca ei, aşa cum mi-am închipuit-o.

Nivelul lecţiei de citire la clasa a patra a încheiat lanţul de surprize pe care parcă voit învăţătoarea le pregătise pentru această zi. Să vezi copii din clasa întîia scriind neglijent, stîngaci, copii din clasa a doua citind cîntînd, fără să înţeleagă ce citesc, tot e mai puţin grav decît să găseşti o întreagă clasă a patra citind aşa cum ar trebui să citească copiii din clasa întîi pe la sfîrşitul anului. Şcolarii din clasa a patra au citit „Seară de vară" de Gh. Coşbuc. Au citit pe rînd, unul mai prost decît celălalt. Aproape silabisind, cîntînd cuvintele ca şi cei dintr-a doua, citind cîte două trei propoziţiuni fără măcar să respire, copiii au fost lăsaţi să treacă mai departe, să citească greşit cuvintele şi să nu înţeleagă ceea ce citesc.

Cum pot aceşti copii să citească o carte de poveşti, reviste, cum pot scrie compuneri, ce gramatică ştiu, cacă n-au ajuns încă nici măcar să citească bine?

Învăţătoarea Cionca are pentru toate aceste situaţii. Are doar cu ce o „argumenta". Ea, învăţătoarea Cionca a fost numită în această şcoală la 1 septembrie 1955 şi n-are nici o vină că înaintaşii ei nu i-au învăţat pe copii carte ca lumea, că i-au lăsat să ajungă în clasa a patra şi unii nu pot să socotească decît pe degete cît fac 5 şi cu 8.

Intr-adevăr, faptul că şcolarii din clasa a patra ar putea fi socotiţi foarte bine în clasa a doua nu se datoreşte ei. Aceasta este o moştenire pe care i-au lăsat-o învăţătorii nepregătiţi, fără calificare, care cu ajutorul secţiei de învăţămînt raionale, s-au perindat prin această şcoală, în fiecare an. Dar poate fi aceasta o scuză ca de la 1 septembrie învăţătoarea Cionca îşi îndeplineşte sarcinile de mîntuială, vine în faţa copiilor plictisită şi se poartă cu ei ca şi cînd i-ar fi dăunat, strigă la ei? O îndreptăţeşte acest lucru să nu-şi facă planul de lecţii şi să se prezinte în faţa copiilor în situaţia penibilă de a nu şti ce lecţie le-a dat şi ce trebuie să predea mai departe? Cine i-a dat ei deslegare să ţină ore după bunul plac şi nu după orarul stabilit; ore cu patru clase deodată. Să înceapă şcoala la orele 9, 10, să ţină ore de 30-35 minute şi pauze de 20 de minute?

Nimeni nu i-a dat deslegare să ţină cursuri după regulamente şi cu metode pedagogice proprii. Poate doar numai cei care lucrează la secţia de învăţămînt a raionului Sărmaş, care au numit-o învăţătoare fără să fi absolvit şcoala pedagogică şi care ar trebui să se ducă totuşi din cînd în cînd şi pe la această şcoală, să controleze şi să ia unele măsuri de îndreptare a acestei situaţii, eventual să aducă la această şcoală învăţători calificaţi.

LUCREŢIA LUSTIG

Manifestări în cadrul Lunii prieteniei romîno-sovietice

Pe tot întinsul regiunii Hunedoara continuă să se desfăşoare în aceste zile numeroase manifestări consacrate prieteniei romîno-sovietice.

In întreprinderile şi instituţiile din regiune au avut loc în ultimele trei săptămîni numeroase conferinţe în care s-au făcut cunoscute realizările obţinute de Uniunea Sovietică, în diverse domenii de activitate; la aceste conferinţe au asistat peste 22.000 de oameni ai muncii. Cu prilejul aniversării a 100 de ani de la naşterea marelui savant sovietic I. V. Miciurin au fost ţinute conferinţe despre viaţa şi opera lui în căminele culturale, la care au participat peste 50.000 de oameni ai muncii de la sate.

In bazinul carbonifer din Valea Jiului şi în centrul siderurgic Hunedoara s-au ţinut 6 simpozioane cu tema „Lupta perseverentă a U.R.S.S. pentru destinderea încordării internaţionale" şi 8 jurnale vorbite în legătură cu automatizarea întreprinderilor în Uniunea Sovietică, cu folosirea energiei atomice în scopuri paşnice etc. Jurnale vorbite cu aceste teme au avut loc şi la uzinele „Victoria"-Calan, în centrul feroviar Simeria, la Orăştie, Cugir şi alte localităţi.

Pentru popularizarea cărţii sovietice au avut loc în regiunea Hunedoara 110 recenzii. La dezbaterea procesului literar asupra romanului „Ana Karenina" de Lew Tolstoi, ţinut de curînd în sala cinematografului „Filimon Sîrbu" din Deva, au participat aproape 1.000 de cetăţeni.

De mare succes s-a bucurat „Ziua de odihnă colectivă" organizată după experienţa oamenilor sovietici în comuna Miercurea. In faţa celor peste 1000 de colectivişti şi ţărani muncitori cu gospodării individuale, de naţionalitate romînă şi germană, care au participat la această zi de odihnă, s-a desfăşurat pînă noaptea tîrziu un bogat program alcătuit din: concurs de călărie, întîlniri amicale de şah, spectacole de cîntece şi dansuri, concurs de ghicitori, prezentarea filmului sovietic „Libelula" etc.

In ultimul timp, în regiunea Hunedoara, numeroşi prieteni ai Uniunii Sovietice au cerut înscrierea în organizaţia A.R.L.U.S. Numai în centrul siderurgic Hunedoara s-au înscris în aceste zile în A.R.L.U.S. peste 1200 de membri, iar la Petroşani numărul membrilor A.R.L.U.S. a crescut cu 1000. Peste 3000 de oameni ai muncii din oraşul Hunedoara s-au abonat în aceste zile la revistele şi ziarele sovietice pentru anul 1956.

Concertul violonistului Igor Oistrach

Miercuri, 2 noiembrie, în sala mare de concerte a Palatului Cultural din Tg. Mureş a avut loc în faţa unui numeros public concertul violonistului sovietic Igor Oistrach, acompaniat la pian de I. V. Kollegorskaia.

In program au figurat piese de Beethoven, Mozart, Haciaturian, Cesar-Franck, Wieniawski şi altele.

Recitalul extraordinar prezentat de tînărul interpret sovietic s-a bucurat de un mare succes

Creşte numărul elevilor la cursurile de limba rusă

Cursurile populare de limba rusă îşi desfăşoară din plin activitatea în întreaga ţară. Interesul crescînd al oamenilor muncii pentru aceste cursuri se oglindeşte în faptul că pe lîngă cele 8237 de cursuri cu 93.300 elevi, care au funcţionat anul trecut şi s-au redeschis şi în acest an, s-au mai deschis pînă în prezent peste 2000 de cursuri noi cu 35.000 de elevi înscrişi în anul I.

In regiunea Cluj s-au deschis 530 de cursuri populare de limba rusă la care participă 7200 de elevi. Asemenea cursuri funcţionează la uzinele „Carbochim", Atelierele C.F.R., Fabrica de porţelan din Cluj, fabrica „Electroceramica" din Turda, întreprinderea forestieră Ilva Mică, precum şi în numeroase comune şi sate.

In regiunea Oradea, peste 6000 de oameni ai muncii frecventează cele 460 de cursuri populare de limba rusă deschise în regiune. Numai în oraşul Oradea funcţionează anul acesta 123 de cursuri cu peste 1900 de participanţi. Pe întreaga regiune, frecvenţa la cursurile populare de limba rusă depăşeşte 90 la sută.

In regiunea Suceava au fost organizate 271 cursuri de limba rusă cu peste 3500 de elevi. Printre cursurile fruntaşe sînt cele de la uzinele „23 August" din Vatra Dornei, Combinatul „Prodaliment" din Burdujeni, uzinele textile „Moldova" din Botoşani, „Morile Unite" din Dorohoi şi altele.

(Agerpres)

Lucrările conferinţei de la Geneva

Discutarea propunerilor sovietice în:

— Problema securităţii europene
— Problema germană

GENEVA 3 (Agerpres). — TASS transmite:

La 2 noiembrie, miniştrii Afacerilor Externe ai Franţei, Angliei, Uniunii Sovietice şi S.U.A. s-au întrunit în cea de a 5-a şedinţă. A prezidat A. Pinay. Miniştrii au continuat examinarea punctului 1 de pe ordinea de zi — **Securitatea europeană şi Germania.**

Miniştrii occidentali declară: propunerile sovietice contribuie la progresul tratativelor

H. MACMILLAN, care a luat primul cuvîntul, a declarat că a studiat în mod foarte amănunţit proiectul Tratatului de securitate europeană prezentat de V. M. Molotov în şedinţa anterioară. Propunerea guvernului sovietic, a spus el, se deosebeşte de propunerile sale anterioare în sensul că ea se referă la toate problemele cuprinse în propunerile puterilor occidentale în legătură cu asigurarea securităţii.

H. MacMillan a arătat apoi deosebirile substanţiale existente între cele două planuri prezentate spre examinare conferinţei.

In cursul discuţiilor, puterile occidentale sînt gata să abordeze diferitele prevederi ale proiectului de Tratat sau ale oricărui alt tratat cu privire la garanţii şi la consultări. Dar puterile occidentale nu pot aborda această problemă din alt punct de vedere decît din acela al unificării Germaniei.

In încheiere, H. MacMillan, a exprimat părerea că prima problemă nu poate fi discutată în mod rodnic, atît timp cît delegaţia sovietică nu prezintă propuneri în problema unificării Germaniei. Desigur, a declarat MacMillan, că între cele două propuneri ale noastre vor exista divergenţe, dar sper că vor exista şi puncte comune. Noi vom putea depune o activitate serioasă numai atunci cînd vom avea planurile complecte atît ale unei părţi, cît şi ale celeilalte.

Au luat cuvîntul apoi J. F. Dulles şi A. Pinay, care au făcut remarci în legătură cu declaraţia lui V. M. Molotov în problema securităţii europene şi a proiectului de tratat prezentat de el cu privire la securitatea în Europa.

Eu consider, a spus **J. F. DULLES,** că discuţia pe marginea primei jumătăţi a punctului 1 de pe ordinea de zi, adică în problema securităţii, a dus la o apropiere însemnată a poziţiilor noastre. Dacă şi în legătură cu cealaltă jumătate a acestui punct vom obţine aceleaşi succese, vom justifica în felul acesta speranţele pe care şi le pune lumea în conferinţa noastră.

J. F. Dulles a declarat că, după ce a comparat propunerile prezentate de puterile occidentale cu propunerile prezentate de V. M. Molotov la 31 octombrie, a ajuns la concluzia că există „o bună parte de paralelism în gîndirea" delegaţiilor puterilor occidentale şi cea a U.R.S.S. Nu vreau să spun prin aceasta, a continuat J. F. Dulles, că avem formulări identice şi că nu mai există divergenţe însemnate. Dar totodată există o analogie destul de mare în abordarea problemelor.

Potrivit afirmaţiilor lui Dulles, această analogie constă în faptul că articolul 1 din propunerile puterilor occidentale cu privire la problemele securităţii se aseamănă cu articolul 1 din proiectul sovietic al Tratatului de securitate şi că ambele propuneri cuprind principiul de a nu se acorda ajutor agresorului. Sînt de asemenea comune ambelor propuneri, a spus el, ideea de a se stabili o zonă în care să se ia măsuri speciale, ideea ca în această zonă să fie stabilite limite ale forţelor armate şi inspecţie reciprocă, ideea consultărilor, a recunoaşterii dreptului la securitate colectivă, ideea ca una dintre părţi, la cererea celeilalte, să-şi retragă forţele armate, principiul rezistenţei faţă de agresiune, deşi, după cum a subliniat Dulles, formularea acestor principii nu este întotdeauna identică.

In felul acesta — a continuat J. F. Dulles — datorită concepţiilor constructive ale celor două părţi, există perspective reale de instaurare a securităţii în Europa prin încheierea unui Tratat de securitatea corespunzător cu directivele date de şefii guvernelor. Noi n-am obţinut însă nici un succes în ceea ce priveşte a doua jumătate a primului punct de pe ordinea de zi, şi anume în problema unificării Germaniei

In încheiere, J. F. Dulles a declarat că după părerea sa nu pot fi realizate progrese în discutarea problemei securităţii europene atît timp cît miniştrii puterilor occidentale nu vor cunoaşte părerea Uniunii Sovietice în problema „unificării Germaniei pe calea alegerilor libere" strîns legată de problema securităţii.

A. PINAY, a declarat de asemenea că aşteaptă propunerile sovietice în problema germană, care sînt necesare pentru ca conferinţa să-şi poată continua lucrările.

Referindu-se la proiectul sovietic al Tratatului de securitate europeană prezentat la 31 octombrie, A. Pinay a formulat părerea că delegaţia sovietică a acordat în cele din urmă importanţă deplină declaraţiilor celor trei puteri făcute aici şi la Berlin şi anume că ele nu vor consimţi niciodată şi în nici un fel de condiţii ca acordul de securitate al Uniunii Sovietice să se bazeze pe lichidarea blocului Atlanticului şi a Uniunii Europei occidentale nici măcar într-un viitor îndepărtat.

Problema germană

După ce A. Pinay şi-a încheiat discursul, a luat cuvîntul **V. M. MOLOTOV.** (Publicăm în pagina a IV-a declaraţia lui V. M. Molotov).

După aceea a luat cuvîntul **J. F. DULLES** care a declarat că va studia foarte minuţios textul declaraţiei sovietice, dar că deocamdată vrea să facă cîteva observaţii preliminare.

Se poate spune cu certitudine — a afirmat Dulles — după cum am mai arătat anterior, că succesul care a fost realizat pînă în prezent dovedeşte posibilitatea de a se realiza un acord în problema securităţii dacă vom realiza un acord în problemele unificării Germaniei. Ascultînd aici observaţiile d-lui Molotov şi analizînd propunerile sale, ajung la convingerea că există posibilitatea de a se ajunge la un tratat de securitate, care să ţină seama de toate considerentele legitime ale Uniunii Sovietice în problema securităţii, precum şi de năzuinţele celorlalte ţări care au avut de suferit în trecut de pe urma agresiunii germane.

Trecînd la propunerea sovietică cu privire la crearea unui Consiliu intergerman, Dulles a spus:

Trebuie să recunosc că am fost întrucîtva descurajat de propunerea sovietică, deoarece ea nu numai că nu este practică, dar reprezintă totodată o deviere vădită de la directivele ce ni s-au dat. Insă n-am rămas mult în această stare de deprimare, deoarece m-am gîndit că şi prima propunere a Uniunii Sovietice în problema securităţii a fost întrucîtva descurajatoare, iar a doua propunere s-a apropiat de punctul de vedere al puterilor occidentale.

A. PINAY, făcînd rezerve că n-a avut timp să studieze cu atenţie propunerile prezentate de delegaţia sovietică, a făcut de asemenea unele observaţii asupra declaraţiei lui V. M. Molotov. El a afirmat de asemenea că propunerile puterilor occidentale nu subordonează intrarea în vigoare a Tratatului cu privire la garanţii, intrării Germaniei în N.A.T.O. El a declarat de asemenea că nu este de acord cu felul în care delegaţia sovietică tratează problema remilitarizării Germaniei.

A luat apoi cuvîntul **H. MACMILLAN.** Mulţumindu-i lui V. M. Molotov pentru faptul că şi-a exprimat punctul de vedere în problema unificării Germaniei. MacMillan a spus:

Aşa dar, avem un tablou complect al propunerilor celor două părţi în legătură cu primul punct de pe ordinea de zi. Noi vom studia cu atenţie aceste propuneri. Sper că vom obţine succes.

Ce nu ţine minte d-l Dulles

V. M. MOLOTOV a declarat că trebuie să se ţină fireşte seama de faptul că declaraţia sovietică n-a putut fi încă obiectul unui studiu atent în şedinţa din 2 noiembrie din lipsă de timp şi că delegaţia sovietică ia notă de hotărîrea exprimată de delegaţiile S.U.A., Franţei şi Marii Britanii de a studia propunerea sovietică.

Aş vrea să mă opresc în primul rînd asupra problemei alegerilor pe întreaga Germanie — a spus V. M. Molotov. **Reamintesc că în declaraţia mea a fost exprimat cît se poate de clar punctul de vedere că noi sîntem pentru alegeri pe întreaga Germanie. Dar există alegeri şi alegeri. Au fost, de pildă, alegeri pe întreaga Germanie, în urma cărora puterea a ajuns treptat, treptat în mîinile lui Hitler, iar apoi s-a dezlănţuit cel de al doilea război mondial.**

Cînd l-am ascultat pe dl. Dulles, a continuat V. M. Molotov, **mi s-a părut că el nu ţine minte acea parte din directivele în care se spune că rezolvarea problemei germane şi unificarea Germaniei prin alegeri libere trebuie să fie înfăptuite nu în orice condiţii, ci în conformitate cu interesele naţionale ale poporului german şi cu interesele securităţii europene.**

Este cît se poate de uimitor — a declarat în continuare V. M. Molotov — că reprezentanţii S.U.A., Franţei şi Marii Britanii, care au luat cuvîntul aici, nu s-au referit de fel la propunerea concretă a delegaţiei sovietice de a se contribui la o apropiere între cele două state germane şi de a se sprijini înfăptuirea în acest scop a sarcinii creării unui organism pe întreaga Germanie.

Cu toţii constatăm o apropiere a poziţiilor noastre în problema pe care o discutăm în prezent. De ce să nu apropiem poziţiile noastre şi într-o asemenea problemă, care ar fi un prim pas spre pregătirea unificării Germaniei, spre o pregătire reală, nu una declarativă şi bazată pe simple promisiuni. **Este straniu că aici se invocă tot timpul dorinţa de a se acorda poporului german posibilitatea de a-şi exprima voinţa. Atunci pentru ce există teama de a-i asculta la conferinţa noastră pe reprezentanţii poporului german, nu numai pe acei care ar rosti poate discursuri plăcute, ci şi pe acei care ar spune lucruri total neplăcute.**

V. M. Molotov a declarat că delegaţia sovietică este de acord cu părerea lui Dulles, Pinay şi MacMillan că poziţia U.R.S.S. şi cea a puterilor occidentale s-au apropiat într-o serie de puncte şi nu pune la îndoială că toţi participanţii la conferinţă vor să contribuie la unificarea Germaniei.

Dar dacă lucrurile stau astfel, a spus el, de ce să nu sprijinim crearea unui organism pe întreaga Germanie? De ce trebuie să ne temem de crearea unui Consiliu pe întreaga Germanie în care cele două state germane ar putea începe o activitate comună în folosul poporului german şi totodată în folosul cauzei asigurării securităţii generale europene.

Cu aceasta, şedinţa a luat sfîrşit.

(Sublinierile şi titlurile aparţin redacţiei).

Sosirea noului ministru al Statelor Unite ale Americii în R. P. R.

La 3 noiembrie a.c. a sosit la Bucureşti, Robert H. Thayer, trimis extraordinar şi ministru plenipotenţiar al Statelor Unite ale Americii în R.P.R.

La sosirea la aeroportul Băneasa, Robert H. Thayer a fost întîmpinat de directorul protocolului Ministerului Afacerilor Externe, Dionisie Ionescu, şi de membrii legaţiei Statelor Unite ale Americii în frunte cu H. B. Wells, însărcinat cu afaceri ad-interim.

Şezătoare literară cu prilejul aniversării maestrului M. Sadoveanu

In sala Teatrului Naţional din Iaşi, a avut loc joi după-amiază o şezătoare literară organizată de Filiala Iaşi a Uniunii Scriitorilor din R.P.R. şi de către Teatrul Naţional din Iaşi, cu prilejul aniversării a 75 de ani de la naşterea maestrului Mihail Sadoveanu.

Au citit din lucrările lor dedicate marelui scriitor, scriitorii Mihai Codreanu, George Lesnea, Ion Istrati, Nicolae Ţatomir şi Sandu Teleajen. Actorii Marioara Davicoglu, Margareta Baciu, George Popovici şi Miluţă Gheorghiu, artişti emeriţi ai R.P.R., au citit din operele lui Mihail Sadoveanu, precum şi din operele în care scriitorii G. Topîrceanu, Demonstene Botez şi G. Tutoveanu, evocă personalitatea maestrului Sadoveanu.

La şezătoare au participat numeroşi oameni de cultură, artă şi ştiinţă, muncitori din întreprinderi, studenţi şi elevi.

(Agerpres)

NAVA REVOLUŢIEI

N. Novoselov

Lîngă zidul de granit al cheiului Nevei se înalţă silueta impunătoare a istoricului crucişător „Aurora", nava legendară a revoluţiei. Deasupra pupei, ca un simbol al bărbăţiei şi eroismului, flutură falnic steagul Forţelor Maritime Militare, avînd pe el însemnele ordinului „Drapelul Roşu". Pe bordul vasului urcă un nou grup de excursionişti. Ei sînt întîmpinaţi de un om voinic, în vîrstă, îmbrăcat în tunica de ofiţer cu epoleţii de căpitan de rangul III — ajutorul de comandant al crucişătorului, T. I. Lipatov, care serveşte pe vasul „Aurora" încă din 1910 In zilele revoluţiei, el a fost locţiitor al preşedintelui comitetului de vas al crucişătorului şi reprezentant al echipajului „Aurorei" pe lîngă organizaţia militară a comitetului din Petrograd al Partidului Bolşevic.

Vechiul comunist, veteran al revoluţiei, conduce oaspeţii pe navă. Aici totul aminteşte de lupta eroică a marinarilor revoluţionari. Iată locul unde în zilele Revoluţiei din Februarie matrozii au discutat planul răscoalei pe navă. Avînd în fruntea lor pe bolşevici, matrozii de pe „Aurora" au fost printre primii marinari din flotă care au luat atunci conducerea crucişătorului în mîinile lor şi au trecut de partea poporului răsculat... Cabinele şi sala în care îşi ţinea şedinţele comitetul de vas, în care aveau loc adunările celulei de partid... Puntea bateriilor pe care se aduna echipajul la mitinguri. Marinarii de pe „Aurora" au anunţat atunci cu hotărîre că sprijină Partidul Bolşevic în lupta pentru puterea Sovietelor.

Impreună cu oaspeţii, Lipatov urcă pe semiteugă, se apropie de tunul istoric pe care se află o placă comemorativă de aramă strălucitoare. Pe această placă sînt gravate cuvintele cunoscute de milioane de oameni:

„Prin bubuitul tunurilor sale, îndreptate asupra Palatului de Iarnă, crucişătorul „Aurora" a vestit, la 25 octombrie, începutul unei ere noi, era Marii Revoluţii Socialiste".

T. I. Lipatov îi conduce pe excursionişti sub semiteugă. Aici, în fosta cabină comună a matrozilor, se află acum muzeul istoric al vasului.

Pe o fotografie îngălbenită de timp se vede crucişătorul „Aurora" înainte de lansarea pe apă, în mai 1900. O altă fotografie datează din anul 1903; pe „Aurora" este înălţat pavilionul maritim militar. Vasul stă în rada portului Reval (Tallin), pregătindu-se să plece într-o cursă în cadrul escadrei a doua a Oceanului Pacific, din Marea Baltică în apele Extremului Orient. Acolo, în strîmtoarea Ţuşima, într-o eroică luptă inegală cu vasele japoneze, „Aurora" a primit botezul focului.

După victoria revoluţiei la Petrograd, un grup numeros de marinari de pe „Aurora" a intrat într-un detaşament trimis pentru a sprijini insurecţia armată la Moscova. Marinarii de pe „Aurora" au luptat cu vitejie pe fronturile războiului civil, în unităţile terestre ale Armatei Roşii, în trenurile blindate, pe navele flotilelor fluviale.

Războiul civil luase sfîrşit. In anul 1923, crucişătorul a primit o misiune de onoare: „Aurora" a devenit navă-şcoală a viitorilor comandanţi ai flotei maritime militare. In anul următor i-a revenit marea cinste de a fi prima navă militară care să ducă steagul sovietic peste graniţă, în apele străine...

Vizitatorii se opresc în faţa unui steag de catifea purpurie — steagul de onoare al Comitetului Central Executiv al U.R.S.S., înmînat crucişătorului „Aurora" în anul 1924.

Intr-o ramă, sub sticlă, se află hotărîrea Comitetului Central Executiv al U.R.S.S. din 2 noiembrie 1927 prin care „Aurora" este decorat cu ordinul „Drapelul Roşu".

Inceputul Marelui Război pentru Apărarea Patriei a găsit nava în portul Oranienbaum (astăzi Lomonosov). In cursul celor 900 zile ale blocadei, artileriştii şi piloţii hitlerişti au încercat să transforme legendara navă într-un morman de sfărîmături. In buletinele informative fasciste s-a anunţat de multe ori că „Aurora" a fost distrus. Dar silueta puternică a navei era tot timpul prezentă în portul Oranienbaum. Tunurile istoricului crucişător, instalate pe trenuri blindate şi pe poziţiile înălţimilor Pulkovo, trăgeau în cotropitorii fascişti, apărînd leagănul revoluţiei socialiste — oraşul lui Lenin. De aceste eroice zile amintesc stelele roşii care împodobesc ţevile tunurilor de pe punte — semnele victoriilor repurtate.

In muzeu se păstrează cu grijă o carte groasă învelită în catifea albastră, în care şi-au notat impresiile mulţi vizitatori ai navei.

Timofei Ivanovici Lipatov le arată excursioniştilor însemnările făcute de Ernst Thälmann şi Marcel Cachin. In semn de prietenie, comandamentul crucişătorului „Aurora" i-a dăruit lui Thälmann o uniformă de matroz sovietic şi l-a înregistrat ca membru de onoare al echipajului crucişătorului. In anul 1949, T. I. Lipatov a primit din Republica Democrată Germană, de la soţia lui Thälman un mare portret al acestuia. In prezent, acest portret al conducătorului proletariatului german este expus în muzeul istoric al crucişătorului „Aurora".

Dar iată paginile complectate în ultimii ani. Găsim aici însemnări în toate limbile pămîntului. Iată impresiile membrilor delegaţiilor popoarelor chinez şi coreean, o emoţionantă însemnare făcută de Nazîm Hikmet... Iată ultimele pagini ale cărţii — în anul acesta au fost pe vasul „Aurora" o delegaţie a parlamentului indian, delegaţia economică iugoslavă, echipajul motonavei oceanice poloneze „Batori" etc.

Istoricul crucişător este înconjurat în Uniunea Sovietică de dragostea întregului popor. In muzeu pot fi văzute multe daruri, trimise marinarilor de pe „Aurora" de către oamenii muncii din toate colţurile ţării.

Conform unei hotărîri speciale a comandamentului Forţelor Maritime Militare şi a comitetului executiv al Sovietului orăşenesc Leningrad, crucişătorul „Aurora" a fost instalat pentru staţionare veşnică în faţa clădirii şcolii „Nahimov" din Leningrad. Vechea navă militară, care a brăzdat o jumătate de veac mările şi oceanele, de la Kronstadt la Ţuşima, putea să mai trăiască în condiţii obişnuite vreo 25—30 de ani. Dar oamenii sovietici au făcut totul pentru a păstra „Aurora" secole întregi, pentru ca şi urmaşii noştri, într-un viitor îndepărtat, să poată vedea cu ochii lor acest glorios monument al zilelor lui Octombrie.

In fiecare an, în ajunul aniversării Marei Revoluţii Socialiste din Octombrie, intră pe rîul Neva navele militare ale flotei Mării Baltice decorate cu ordinul „Drapelul Roşu". Siluetele lor severe sînt conturate de ghirlande de becuri electrice. In dimineaţa zilei de 7 Noiembrie, în bubuitul salvelor de artilerie pleacă de la debarcader o vedetă albă care primeşte parada. După o veche tradiţie, acest vas îşi începe trecerea în revistă de la crucişătorul „Aurora", în semn de respect pentru prima navă a Revoluţiei din Octombrie.

„Noua situaţie şi politica Partidului Socialist Unit din Germania"

Hotărîrea plenarei P. S. U. G.

BERLIN 3 (Agerpres). — După cum s-a anunţat, ziarul „Neues Deutschland" a publicat la 1 noiembrie hotărîrea celei de a 25-a plenare a Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania. Hotărîrea plenarei este intitulată: „Noua situaţie şi politica Partidului Socialist Unit din Germania".

In prima parte a hotărîrii intitulată: „Situaţia internaţională actuală şi lupta pentru asigurarea păcii" se subliniază că cea mai importantă cauză a popoarelor este asigurarea coexistenţei paşnice îndelungate a statelor, indiferent de orînduirea lor politică şi socială.

In partea următoare intitulată „Reînvierea militarismului german şi lupta pentru securitate colectivă în Europa", plenara C.C. al P.S.U.G. subliniază că în urma includerii Germaniei occidentale în N.A.T.O. s-a creat o situaţie nouă. De aceea, reunificarea Germaniei poate fi realizată numai prin crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa.

In partea consacrată Republicii Democrate Germane se subliniază că R.D.G. — primul stat al muncitorilor şi ţăranilor în istoria Germaniei — este un bastion al păcii, democraţiei şi progresului.

Plenara acordă o atenţie deosebită problemei construirii bazelor socialismului în Republica Democrată Germană. In hotărîre se subliniază că în republică au fost create toate premizele necesare construirii bazelor socialismului.

In hotărîrea plenarei se subliniază caracterul specific al condiţiilor luptei Partidului Socialist Unit din Germania, în legătură cu faptul că linia dintre lagărul socialismului şi lagărul capitalismului trece prin mijlocul Germaniei.

Plenara subliniază că fiecare succes în domeniul consolidării puterii muncitoreşti-ţărăneşti şi construirii socialismului în Republica Democrată Germană, acţionează asupra clasei muncitoare şi asupra oamenilor muncii din Germania occidentală.

Conferința de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe

Declarația făcută de V. M. Molotov

GENEVA 3 (Agerpres). — TASS transmite declarația făcută de V. M. Molotov la 2 noiembrie 1955, în problema securității europene și a Germaniei, în care se spune:

Domnule președinte, domnilor,

In primul rînd aș dori să mă opresc asupra schimbului de păreri care a avut loc chiar acum.

Intr-o mare parte a cuvîntărilor lor, dl. MacMillan, ca și dl. Pinay, au căutat să dovedească dorința lor de a asculta propunerile delegației sovietice în problema germană. Aceasta o vom face astăzi, așa cum am promis în ședința precedentă.

Dl. Pinay, ca și dl. MacMillan, au expus din nou poziția guvernelor lor cu privire la importanța pe care o prezintă pentru ele blocul Atlanticului de nord. Voi mai reveni asupra acestei probleme.

Dl. Dulles a subliniat marea însemnătate a schimbului de păreri în problema asigurării securității care a avut loc în ultimele zile. Delegația sovietică se alătură cu mare satisfacție acestui punct de vedere. Aceasta confirmă că observațiile d-lui Pinay și d-lui MacMillan că nu am fi folosit în mod util timpul în aceste zile nu sînt întrutotul întemeiate. Dl. Dulles a arătat de asemenea că aprecierea pozitivă făcută asupra rezultatelor lucrărilor desfășurate în primele zile nu înseamnă că el crede că noi am căzut de acord asupra tuturor problemelor. Firește, sîntem cu toții de aceeași părere.

Esențialul: Germania să nu devină un stat militarist

Ar fi bine să cădem de acord asupra esențialului și nu numai asupra diferitelor puncte, întrucît acest lucru este hotărîtor. Ar fi bine să cădem de acord ca nici unul dintre noi să nu-și propună țeluri ca remilitarizarea Germaniei unificate și includerea ei în grupări militare, deoarece aceasta este în totală contradicție cu însăși fondul chestiunii — sarcina asigurării securității Europei.

Delegația sovietică consideră necesar să sublinieze în primul rînd că absența reprezentanților poporului german la conferință cu prilejul discutării problemei germane nu poate să nu aibă o influență negativă asupra întregii desfășurări a examinării acestei probleme.

Delegația sovietică a mai atras atenția asupra faptului că, examinînd starea de lucruri în Europa, noi trebuie să pornim de la premiza că problema securității europene este problema principală, iar problema germană, a cărei însemnătate nu intenționăm cituși de puțin s-o minimalizăm, este o problemă specială, subordonată problemei asigurării securității europene. Dacă s-ar aprecia situația în mod obiectiv, și nu s-ar conta pur și simplu pe un efect trecător, nu s-ar putea să nu se recunoască că intereselor securității Europei îi va corespunde numai o astfel de reglementare a problemei germane, care să excludă posibilitatea transformării Germaniei într-un stat militarist.

O bază pentru acord în problema securității

Uniunea Sovietică ar dori ca Europa să devină o citadelă a păcii și securității popoarelor. Ea ar putea deveni o astfel de citadelă dacă statele europene și-ar uni eforturile pentru a preîntîmpina agresiunea și pentru a lupta pentru pace.

Crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa, în locul grupărilor militare opuse una alteia, ar asigura securitatea tuturor popoarelor europene, mari și mici, și ar fi o garanție trainică a dezvoltării lor pașnice.

Acestui scop îi corespunde și o altă propunere prezentată la 31 octombrie de Uniunea Sovietică spre examinare conferinței — propunerea cu privire la încheierea Tratatului de securitate europeană și la crearea în Europa a unei zone de limitare a armamentelor.

Aplicarea acestei propuneri, care după cum am mai indicat, coincide într-o mare măsură cu ceea ce a propus primul ministru al Marii Britanii, dl. Eden, la conferința șefilor guvernelor, va fi un important pas înainte în opera de consolidare a păcii în Europa. **Incheierea unui tratat, inițial numai pentru o parte a Europei, ar putea constitui o bază în vederea creării în viitor a unui sistem general european de securitate, lichidîndu-se grupările militare existente. Propunerile guvernului sovietic cu privire la securitatea europeană, întrucît ele corespund cererilor de a se crea o adevărată securitate pentru popoarele Europei, sînt în conformitate cu „spiritul Genevei", cu interesele micșorării continue a încordării internaționale și ale consolidării păcii în Europa.**

In prezent nu este necesar să ne ocupăm de toate argumentele prezentate de d-nii Dulles, Pinay și MacMillan în sprijinul proiectului celor trei puteri, opus propunerilor guvernului sovietic. Totuși, este necesar să ne ocupăm îndeosebi de două observații, întrucît ele se referă la problema germană.

O realitate care nu poate fi ignorată

Unii spun că propunerea U.R.S.S. cu privire la securitatea colectivă în Europa, precum și propunerea sovietică din 31 octombrie duc la „permanentizarea scindării" Germaniei. Nu știm din ce motive ei se încăpățînează să nu țină seama de fapte, or faptele arată tocmai contrariul.

Să facem acum abstracție de acei care poartă răspunderea pentru scindarea Germaniei. Cu toții ne aducem foarte bine aminte de „Bizonia", „Trizonia", de reforma bănească separată și de alte acte asemănătoare care au făcut la timpul lor atîta vîlvă și care au reprezentat începutul ruperii definitive a Germaniei occidentale de Germania răsăriteană.

Situația, după cum se știe, este de așa natură încît există două state germane suverane, independente — Republica Democrată Germană și Republica Federală Germană, cu sisteme sociale diferite.

Trebuie de asemenea să se țină seamă de faptul că dezvoltarea Germaniei occidentale urmează calea remilitarizării și că, în conformitate cu acordurile de la Paris, ea este integrată în grupările militare ale puterilor occidentale. Se pune întrebarea: In aceste condiții cine stă pe un teren mai solid — acela care ține seama de faptele reale și care leagă apropierea celor două părți ale Germaniei de o participare activă a acestora împreună cu alte state la opera comună de asigurare a securității europene, sau acela care vorbește de participarea la un acord sau altul de securitate europeană, a Germaniei unificate care astăzi însă nu există?

Nu este deloc greu să se răspundă la această întrebare întrucît în actualele condiții, a lega problema asigurării securității europene de o Germanie unificată care nu există încă, înseamnă de fapt a elimina din discuție problema organizării unui sistem de securitate în Europa, lucru pe care nu-l putem accepta.

Tocmai participarea celor două state germane, împreună cu celelalte țări din Europa, la măsurile îndreptate spre asigurarea securității europene, spre micșorarea încordării în Europa va contribui la crearea condițiilor necesare unificării Germaniei ca stat iubitor de pace.

Nu „garanții" ci securitate

Trebuie să ne oprim de asemenea și asupra unui alt argument al adepților proiectului celor trei puteri. Ni se spune că acest proiect corespunde intereselor securității europene și că el ar oferi chiar unele garanții securității Uniunii Sovietice.

Nu este însă greu să vedem caracterul neconvingător al acestui argument.

Uniunea Sovietică pune nu numai chestiunea securității propriei țări, ci și a securității celorlalte țări europene și, îndeosebi, a acelora care, ca și U.R.S.S., au suferit de pe urma invaziei hitleriste, a agresiunii hitleriste și care, firește, nu vor să privească cu nepăsare viitorul lor. Proiectul celor trei puteri ocolește cu totul problema securității, de pildă, aceea a statelor vecine cu Germania. Pe cine poate deci satisface un asemenea proiect?

Ceea ce ni se propune se poate rezuma în felul următor: Dacă doriți să fie semnat un tratat sau altul de securitate europeană trebuie să acceptați condițiile noastre cu privire la Germania, adică să acceptați remilitarizarea Germaniei unificate și includerea ei în blocul Atlanticului de nord (N.A.T.O.), care, după cum se știe, este îndreptat împotriva U.R.S.S. Și aceasta se numește a acorda garanții de securitate Uniunii Sovietice!

In legătură cu problema garanțiilor de securitate, nu ar trebui să se scape din vedere încă un aspect important al acestei chestiuni.

Ce se va întîmpla, de pildă, dacă Germania unificată și remilitarizată, ale cărei destine se vor afla în mîinile militariștilor revanșarzi, va denunța toate tratatele și acordurile semnate de ea și se va angaja ea însăși pe calea creării de grupări militare? Istoria cunoaște doar asemenea exemple. Să-mi fie îngăduit să întreb: ce este de făcut în acest caz? care este răspunsul la întrebarea: Ce se va întîmpla atunci cu așa-zisele „garanții" pentru Uniunea Sovietică, pentru vecinii Germaniei și pentru toate celelalte state europene iubitoare de pace?

Propunerile celor trei puteri nu dau un răspuns la această întrebare.

Calea unificării Germaniei

După toate cele ce s-au spus, delegația sovietică consideră necesar să se oprească asupra mesajului pe care conferința noastră l-a primit ieri din partea guvernului Republicii Democrate Germane.

Restabilirea unității Germaniei nu poate fi înfăptuită în prezent netinînd seama de realizările politice și social-economice ale oamenilor muncii din Republica Democrată Germană. Nu trebuie să se impună ceva inacceptabil Republicii Federale Germane. Dar acest lucru nu se poate face nici față de Republica Democrată Germană. Dacă judecăm situația cu luciditate, trebuie să recunoaștem că nici nu poate fi vorba ca o parte să impună rînduielile ei celeilalte părți. Sarcina trebuie rezolvată prin găsirea căilor de apropiere între cele două state în cadrul securității europene, apropiere de natură să ducă la unificarea națională a Germaniei ca stat iubitor de pace și democrat.

Unii încearcă uneori să ne convingă că unificarea Germaniei este o chestiune simplă, că pentru aceasta este suficient să se țină alegeri pe întreaga Germanie. Dar o asemenea simplificare a chestiunii nu ne poate face să progresăm în rezolvarea complexei probleme germane.

Sîntem pentru unificarea Germaniei și pentru alegeri pe întreaga Germanie. Sîntem convinși că va sosi și timpul alegerilor pe întreaga Germanie. Dar în condițiile actuale, problema alegerilor nu se poate examina izolată de situația care s-a creat în Germania, în condițiile în care există două state germane de sine stătătoare, și în care nu s-au făcut încă nici primii pași pentru o apropiere între aceste state, ceea ce ar permite să se realizeze treptat înțelegerea necesară între ele. Iar acest fapt, la rîndul său, este legat de situația generală în Europa care se caracterizează prin remilitarizarea Germaniei occidentale, prin existența unor grupări militare opuse și prin lipsa încrederii necesare între state în Europa.

Pentru reglementarea problemei germane are de asemenea o mare însemnătate normalizarea relațiilor celor patru puteri cu cele două părți ale Germaniei — R.F.G. și R.D.G. Tocmai aceste principii călăuzesc Uniunea Sovietică în examinarea problemei securității și a problemei germane, precum și în relațiile ei cu cele două state germane.

Recent, imediat după conferința de la Geneva a șefilor guvernelor, în urma tratativelor care au avut loc la Moscova, s-a realizat un acord cu privire la stabilirea de relații diplomatice între Uniunea Sovietică și Republica Federală Germană.

Acest acord, care corespunde intereselor micșorării încordării în Europa și întăririi încrederii între state, creează posibilități mai favorabile pentru cele două țări atît în domeniul întăririi relațiilor dintre ele, cît și în căutarea căilor de reglementare a problemei germane. Sperăm că schimbul de ambasadori între U.R.S.S. și Republica Federală Germană va permite să se realizeze o mai bună înțelegere cu Republica Federală Germană. Aceste căi nu sînt închise nici pentru cele trei puteri occidentale în ceea ce privește Republica Democrată Germană.

Problema retragerii trupelor străine din Germania

Nu putem trece cu vederea peste dificultățile care mai există în prezent în rezolvarea întregii probleme germane. Aici, la conferință, nu am putut cădea de acord nici chiar în ce privește ascultarea reprezentanților celor două state germane. Se poate considera oare normal faptul că, pînă în prezent, nu s-au făcut încă nici primii pași pentru apropierea celor două părți ale Germaniei?

Este de la sine înțeles că o apropiere a celor două părți ale Germaniei și unificarea Germaniei sînt în primul rînd o chestiune a germanilor înșiși.

Totodată, cele patru puteri ar putea chiar de pe acum să ia măsurile care depind de ele de natură să contribuie la crearea unor condiții favorabile pentru rezolvarea problemei germane.

Guvernul sovietic propune drept măsuri de acest fel a se retrage în termen de trei luni trupele străine de pe teritoriul Germaniei în limitele frontierelor lor naționale, urmînd ca în Germania să rămînă doar contingente strict limitate. Paralel cu aceasta, în interesul securității europene și în scopul creării de condiții favorabile apropierii între cele două părți ale Germaniei, am putea să ne înțelegem de pe acum, de comun acord cu R. D. Germană și R. F. Germană — în ce privește limitarea efectivului formațiilor lor militare. Guvernul Republicii Democrate Germane a declarat, după cum se știe, că este gata să ajungă la un acord în această problemă cu guvernul Republicii Federale Germane.

In declarația sa adresată conferinței noastre și poporului german, guvernul Republicii Democrate Germane a propus crearea unui organism al întregii Germanii care să coordoneze eforturile celor două state germane îndreptate spre restabilirea unității Germaniei.

In conformitate cu cele declarate, delegația sovietică a prezentat conferinței spre examinare propunerea cu privire la crearea unui Consiliu pe întreaga Germanie.

(Propunerea sovietică o publicăm în pag 1-a a ziarului).

Sublinierile și subtitlurile aparțin redacției.

La închiderea ediției: In ședința de eri schimb viu de păreri

GENEVA 3 Corespondentul special Agerpres transmite: Cea de a 6-a ședință a Conferinței miniștrilor de externe ai celor patru puteri, a început la 3 noiembrie la orele 15,

In cadrul ședinței au luat cuvîntul toți cei patru miniștri de externe concentrîndu-și atenția asupra propunerilor conținute în documentele supuse pe de o parte de cele 3 puteri occidentale, pe de altă parte de delegația Uniunii Sovietice. S-a ajuns la concluzia că e necesară continuarea studierii mai atente a documentelor și prin urmare continuarea discuțiilor în cadrul ședinței de mîine.

Primul a luat cuvîntul **J. F. DULLES**, care într-o expunere de circa o oră s-a referit la faptul că, după cîte a putut constata el în propunerile delegației sovietice în ce privește securitatea europeană există puncte în care s-ar putea cădea de acord cu condiția ca să se ajungă la un acord și în problema germană.

J. F. Dulles a pretins că propunerile sovietice în ce privește problema germană nu sînt conforme cu directivele. Apoi dl. Dulles a reluat tezele occidentale în problema unificării Germaniei.

A urmat la cuvînt **A. PINAY**, care a propus să se ia ca bază de discuții planul propus de către delegațiile occidentale.

A urmat la cuvînt **H. MACMILLAN**, care s-a raliat opiniilor lui Dulles și Pinay. El a criticat propunerile sovietice care pleacă de la premiza existenței a două state germane și s-a ocupat amănunțit de planul Eden, susținînd că acest plan poate duce la rapida unificare a Germaniei.

In continuare H. MacMillan s-a referit la planul sovietic pentru crearea unui Consiliu pe întreaga Germanie. El a spus că, după părerea sa, un asemenea Consiliu nu poate duce la reunificarea Germaniei.

A urmat la cuvînt **V. M. MOLOTOV**. El a spus, între altele următoarele:

„Delegația sovietică va încerca constant ca munca sa să fie conformă cu Directivele din iulie. Este necesar să căutăm ce este comun în propunerile noastre și nu să stăruim prea mult asupra acelor puncte care ne despart, tocmai pentru a găsi soluții îndeosebi în ce privește problema germană.

Azi — a continuat Molotov — s-a spus că propunerile sovietice privind Consiliul pe întreaga Germanie n-ar corespunde directivelor. Nu este greu de arătat că această observație nu corespunde realității.

Molotov a atras atenția în special asupra preambulului documentului cu privire la Consiliul pe întreaga Germanie, care se referă direct la directivele din iulie.

In continuare Molotov s-a ocupat de o altă critică adusă proiectului de creare a unui Consiliu pe întreaga Germanie. Ni se spune — a arătat Molotov — că proiectul sovietic nu fixează o dată pentru alegeri în Germania în 1956. E adevărat. Dar ne gîndim că ar fi mai bine să întrebăm pe germanii înșiși cînd vor să țină ei alegerile.

In intervenția sa precedentă — a continuat Molotov — dl. Dulles spunea că în propunerile sale delegația sovietică și-a schimbat poziția față de conferința de la Berlin din 1954. V. M. Molotov a arătat că în situația Republicii Democrate Germane și Republicii Federale Germane au intervenit schimbări substanțiale și nimeni nu poate nega acest lucru.

Vorbind de aceste schimbări, Molotov a arătat că de la acea dată Germania occidentală se remilitarizează pe scară largă și e antrenată în blocuri agresive, la rîndul ei R. D. Germană a devenit un stat suveran și liber. E clar deci că este vorba de două căi diferite de dezvoltare și nu se poate închide ochii asupra acestui fapt.

Molotov a trecut apoi la analiza propunerilor occidentale, arătînd că acestea trec sub tăcere schimbările survenite în problema germană, schimbări pe care el le-a amintit deja. Este de remarcat — a spus V. M. Molotov — schimbarea pozițiilor celor trei puteri occidentale față de ceea ce susțineau delegații acestora în conferința șefilor de guverne din iulie. Astfel, V. M. Molotov amintește pozițiile luate de dl. Eden și care nu se știe de ce acum sînt trecute cu vederea. Cu toții știm — a arătat Molotov — că planul Eden cu privire la crearea unei zone de limitare și inspecție a armamentelor prevede ca acea zonă să fie bazată pe linia de demarcație existentă în realitate între Est și Vest. Or, acum ni se propune cu totul altceva, susținîndu-se o linie care ar trece între Germania unificată și celelalte țări ale Europei orientale. Această linie de demarcație nu există și ea de altfel nu corespunde celor discutate în conferința șefilor de guverne.

Ni se spune — a continuat Molotov — că acordurile de la Paris prevăd limitări pentru Germania occidentală și ulterior pentru Germania unificată. Aceasta însă nu este o garanție. Atîta timp cît există în Europa grupări militare opuse una alteia, evident că limitările pot fi înlăturate cu aceeași ușurință cu care s-au fixat.

In încheiere Molotov a stăruit din nou asupra necesității de a se continua discuția și munca miniștrilor de externe în spiritul Directivelor, în acel spirit care poate să ajute la realizarea unui progres.

Apoi au mai luat cuvîntul J. Dulles, Pinay și MacMillan, care a făcut o serie de observații pe marginea expunerii lui Molotov.

Declarația comună a președintelui Consiliului de Miniștri al U. R. S. S., N. A. BULGANIN și a primului ministru al Uniunii Birmane, U NU

MOSCOVA 3 (Agerpres). — TASS transmite:

La invitația guvernului Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste, U Nu, primul ministru al Uniunii Birmane, a făcut o vizită de curtoazie în Uniunea Sovietică. In cursul vizitei în U.R.S.S., primul ministru U Nu a avut o serie de convorbiri cu N. A. Bulganin, N. S. Hrușciov, L. M. Kaganovici, A. I. Mikoian, V. M. Molotov, M. Z. Saburov și K. E. Voroșilov. In cursul acestor convorbiri, care s-au desfășurat într-o atmosferă prietenească și cordială, a avut loc un larg schimb de păreri asupra problemelor care prezintă un interes reciproc pentru ambele țări și au fost discutate de asemenea unele probleme internaționale.

Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și primul ministru al Uniunii Birmane constată că în urma activității rodnice a popoarelor iubitoare de pace din întreaga lume, în ultima vreme a avut loc o oarecare micșorare a încordării internaționale și s-au intensificat năzuințele spre rezolvarea problemelor internaționale arzătoare pe calea tratativelor și acordurilor. La această micșorare a încordării au contribuit în primul rînd încetarea războiului în Coreea și a operațiunilor militare în Indochina; încheerea tratatului de stat cu Austria; normalizarea relațiilor între U.R.S.S. și Iugoslavia, care a deschis calea dezvoltării prieteniei și colaborării între cele două țări; vizita primului ministru al Indiei, dl. Nehru în Uniunea Sovietică, în urma căreia s-au întărit și mai mult relațiile de prietenie dintre U.R.S.S. și India. De o mare însemnătate pentru micșorarea încordării internaționale a fost conferința țărilor Asiei și Africei, care a avut loc la Bandung în aprilie a.c. Ea a fost prima conferință de acest fel la care reprezentanții unor state cu sisteme politice și sociale diferite s-au întîlnit pentru a realiza un țel comun — dezvoltarea unei colaborări economice, culturale și politice mai depline. Conferința a reflectat năzuința fermă a popoarelor Asiei și Africii spre realizarea păcii, independenței naționale, progresului în domeniul economiei, culturii și vieții sociale.

Toate acestea au creat o atmosferă favorabilă pentru ținerea cu succes a conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri, care a avut un rol important în micșorarea continuă a încordării în relațiile dintre state. Conferința de la Geneva a șefilor guvernelor a arătat că în prezent colaborarea internațională în interesul păcii este pe deplin posibilă. Stabilirea încrederii între state este un țel real, care poate fi atins.

Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru își exprimă speranța că conferința miniștrilor Afacerilor Externe care are loc în prezent la Geneva, va face tot ceea ce este necesar pentru a realiza hotărîri de comun acord asupra tuturor problemelor indicate în directivele șefilor guvernelor celor patru puteri.

Una din problemele internaționale cele mai importante este astăzi problema dezarmării. Cursa înarmărilor și în special stocarea de arme atomice, cu hidrogen și de alte tipuri de arme de exterminare în masă capătă an de an proporții tot mai largi, stîrnesc în rîndurile popoarelor neliniște pentru destinele păcii, pentru viitorul lor.

Sporirea armamentelor, atît clasice, cît și atomice, atrage după sine cheltuirea neproductivă a resurselor naționale care, în urma încetării cursei înarmărilor, ar putea fi folosite în interesul ridicării bunăstării popoarelor.

Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru consideră că trebuie să se interzică necondiționat fabricarea, experimentarea și folosirea armei nucleare și termonucleare. Este de asemenea necesar să se efectueze o considerabilă reducere generală a armamentelor clasice. Totodată, trebuie să se instituie un control internațional eficace asupra traducerii în viață a acestei interziceri și dezarmări. In această ordine de idei, propunerile cu privire la reducerea generală a armamentelor, interzicerea armei atomice și înlăturarea primejdiei unui nou război sînt calificate ca o bază reală pentru obținerea unui acord în această problemă.

Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru condamnă în unanimitate politica înjghebării de blocuri și recunosc că politica neintrării în blocuri asigură popoarelor securitate și joacă un rol pozitiv în opera de stabilire a păcii în întreaga lume.

Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru consideră că în prezent trebuie să se acorde o atenție deosebită problemelor Asiei și Extremului Orient. Trebuie să fie rezolvată problema retrocedării către poporul chinez a Taivanului și a unei serii de alte insule care sînt străvechi teritorii chineze. Prin acordarea Republicii Populare Chineze a locului ce-i revine de drept în O.N.U., s-ar întări autoritatea și importanța Organizației Națiunilor Unite. s-ar consolida rolul ei în viața internațională și acest lucru ar contribui la destinderea încordării care mai există în Extremul Orient.

Trebuie să fie neîntîrziat rezolvate problemele privind reglementarea politică în Indochina în conformitate cu hotărîrile conferinței de la Geneva din 1954. Toate aceste probleme, precum și alte probleme ale Asiei și Extremului Orient pot și trebuie să fie rezolvate prin mijloace pașnice, pe calea tratativelor.

Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru constată cu mare satisfacție că relațiile dintre Uniunea Sovietică și Birmania au fost întotdeauna sincere și prietenești, ceea ce corespunde în întregime intereselor popoarelor Birmaniei și U.R.S.S. și contribuie la întărirea păcii generale. Aceste relații se întemeiază și se vor întemeia și de acum înainte pe principiile de neclintit: respectarea reciprocă a integrității teritoriale și a suveranității, neagresiune, neamestec reciproc în treburile interne, egalitate și avantaj reciproc, coexistență pașnică și colaborare economică.

Aceste principii care au fost recunoscute de multe state și popoare, sînt îndreptate spre consolidarea păcii și dezvoltarea colaborării între popoare.

Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru atribuie o însemnătate excepțională stabilirii pe aceste principii a relațiilor dintre state, mari și mici.

Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru consideră că principiile coexistenței pașnice, proclamate în prezenta declarație, deschid mari posibilități pentru dezvoltarea colaborării economice și culturale între Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și Uniunea Birmană. Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru își exprimă convingerea că încheierea acordului comercial între U.R.S.S. și Birmania, care a avut loc cu cîtva timp în urmă, va contribui într-o măsură însemnată la dezvoltarea continuă a legăturilor economice dintre Uniunea Sovietică și Uniunea Birmană, precum și la lărgirea colaborării culturale și tehnico-științifice dintre ele.

Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru declară că sînt gata să depună toate eforturile în vederea întăririi continuie a prieteniei dintre U.R.S.S. și Birmania, în vederea dezvoltării între ele a celor mai strînse legături.

Președintele Consiliului de Miniștri și primul ministru își exprimă satisfacția față de faptul că între ei s-a stabilit un contact personal și consideră că schimbul de păreri care a avut loc asupra problemelor ce prezintă un interes reciproc pentru cele două țări va servi intereselor întăririi păcii și securității în întreaga lume.

Moscova, 3 noiembrie 1955

Președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.
N. BULGANIN

Primul ministru al Uniunii Birmane
U NU

In Adunarea Națională franceză

Adoptarea proiectului de lege privind organizarea de alegeri parlamentare înainte de termen

PARIS 3 (Agerpres). — In cursul serii și nopții de miercuri, în Adunarea Națională franceză au avut loc dezbateri în legătură cu votul de încredere cerut de guvernul Faure. După cum se știe, Faure a pus chestiunea de încredere cerînd aprobarea necondiționată a proiectului de lege guvernamental cu privire la încetarea împuternicirilor actualei componențe a Adunării Naționale la 2 ianuarie 1956, în loc de 17 iunie 1956. Acest proiect de lege presupune ținerea unor alegeri înainte de termen, care se proiectează să aibă loc la 11 decembrie a.c. Chestiunea de încredere a fost pusă în legătură cu faptul că discuția îndelungată din Adunarea Națională asupra reformei sistemului electoral, care nu a dus la nici un rezultat, a primejduit de fapt proiectul de lege al guvernului cu privire la alegeri înainte de termen. Edgar Faure a scos din proiectul de lege articolul cu privire la sistemul alegerilor și a cerut aprobarea unui singur articol, a celui cu privire la încetarea înainte de termen a împuternicirilor Adunării Naționale.

In ședința din noaptea spre 3 noiembrie au luat cuvîntul 18 deputați, care și-au expus pozițiile în legătură cu votul. In centrul acestei discuții a stat de fapt chestiunea: să se țină sau să nu se țină alegeri parlamentare înainte de termen. Printre deputații care au declarat că nu sînt de acord cu ținerea alegerilor parlamentare în decembrie (adică care s-au pronunțat împotriva încrederii în guvern), au fost, printre alții, Daladier și Mendes-France.

Pentru a-și motiva votul a luat de asemenea cuvîntul Jacques Duclos, președintele fracțiunii parlamentare a Partidului Comunist Francez. El a declarat că comuniștii nu aprobă politica guvernului nici în problemele interne, nici în cele internaționale și, mai ales nici în ceea ce privește Africa de nord. Considerînd însă necesară ținerea unui referendum, comuniștii sprijină proiectul de lege guvernamental cu privire la alegeri înainte de termen și de aceea ei au hotărît să voteze în cazul de față pentru încrederea în guvern. După o scurtă cuvîntare a lui Edgar Faure a început votul nominal. Guvernul a obținut votul de încredere, 330 de deputați votînd pentru, iar 211 contra.

Pentru încredere în guvern au votat, comuniștii, membrii partidului „Mișcarea republicană" (M.R.P.), o mare parte din radicali, majoritatea „republicanilor independenți", a membrilor „Partidului țărănesc independent", ai „Grupului independent de acțiune republicană și socială", (A.R.S.) și reprezentanții altor fracțiuni parlamentare. Au votat împotrivă: socialiștii, majoritatea „republicanilor sociali". deputați din partea „Uniunii democrate și socialiste de rezistență" (UDSR), un mare grup al radicalilor și unii deputați din partea altor fracțiuni de dreapta.

In urma votului, proiectul de lege guvernamental, cu privire la încetarea înainte de termen a împuternicirilor actualei Adunări Naționale, este considerat ca adoptat în prima citire. Acum, el urmează să fie aprobat de cea de a doua cameră a parlamentului — Consiliul Republicii.

Se așteaptă reîntoarcerea în Maroc a sultanului Ben Yussef

PARIS 3 (Agerpres). — Criza politică în Maroc se apropie de deznodămîntul ei firesc. Fostul sultan al Marocului, Ben Yussef, detronat de autoritățile franceze în 1953. pe care poporul marocan nu a încetat însă nici o clipă să-l considere drept suveranul său legitim, se pregătește să se întoarcă în Maroc.

Agențiile occidentale de presă au anunțat că în cursul zilei de 2 noiembrie, consiliul tronului creat conform acordului de la Aix-les-Bains, și-a prezentat demisia lui Ben Yussef. In aceeași zi Ben Yussef a primit pe membrii Biroului executiv al partidului naționalist marocan „Istiqlal". Intr-o declarație dată publicității după această întrevedere se arată că partidul „Istiqlal" este hotărît să participe la un guvern marocan, cu condiția ca: 1. Ben Yussef să revină pe tronul Marocului. 2. Suveranul să desemneze o personalitate în măsură să obțină asentimentul diferitelor curente de opinii în Maroc. 3. Să fie definit un program guvernamental precis care să corespundă năzuințelor poporului marocan.

Intre timp, pe teritoriul Marocului au loc manifestații entuziaste în favoarea lui Ben Yussef.

V. M. Molotov întreține o legătură permanentă cu delegația de observatori din R. D. G. la Geneva

GENEVA 3 (Agerpres). — TASS

In cursul conferinței de la Geneva, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., V. M. Molotov întreține o legătură permanentă cu șeful delegației de observatori din R.D.G. la conferința de la Geneva, George Handke, secretar de stat la Ministerul Afacerilor Externe al R.D.G. Delegația de observatori din R.D.G. care a sosit la Geneva la începutul conferinței, a stabilit un contact permanent cu delegația sovietică.

Din partea delegației sovietice la întrevederile cu delegația de observatori din R.D.G. au participat A. A Gromîko, mareșalul Uniunii Sovietice V. D Sokolovski și G. M Pușkin.

Declarația șefului delegației „Tineretului Popular" din Iugoslavia care vizitează R. P. Polonă

Răspunzînd invitației conducerii principale a Uniunii Tineretului Polonez, o delegație a tineretului popular din Iugoslavia în frunte cu M. Tripalo, secretar general al Comitetului Central al Tineretului Popular din Iugoslavia, se află în vizită în Polonia. Oaspeții iugoslavi au vizitat Varșovia, litoralul Mării Baltice, Silezia, precum și voevodatul Krakovia și s-au interesat îndeaproape de dezvoltarea economiei naționale și de munca de educare desfășurată de organizațiile locale ale Uniunii Tineretului Polonez.

M. Tripalo, conducătorul delegației tineretului iugoslav a împărtășit unui corespondent al agenției P.A.P. impresiile culese în timpul vizitei în Republica Populară Polonă. El a menționat că delegația iugoslavă s-a bucurat de o primire prietenească și cordială în Polonia, fapt care a creat o atmosferă favorabilă unui schimb de păreri asupra tuturor problemelor educației tinerei generații.

Luînd cunoștință de activitatea organizațiilor de tineret, a declarat conducătorul delegației de tineret iugoslav, am avut totodată largi posibilități de a ne convinge de uriașele succese pe care le-a obținut Polonia în domeniul dezvoltării economice. O impresie deosebit de puternică a produs asupra tuturor membrilor delegației reconstrucția orașelor Varșovia și Nowa Hutta, precum și dezvoltarea industriei grele din Silezia. Experiența în muncă a Uniunii Tineretului Polonez poate desigur fi aplicată cu succes în activitatea noastră în Iugoslavia. Un schimb de experiență poate deveni baza apropierii și colaborării reciproce.

Grav incident la granița egipteano-israeliană

CAIRO 3 (Agerpres). — După cum anunță agenția France Presse, un purtător de cuvînt al armatei egiptene a declarat că forțe israeliene au pătruns în zona demilitarizată și au atacat un post egiptean în regiunea El Auja-Nizana. Potrivit purtătorului de cuvînt, lupta continuă încă. Din sursă israeliană, se anunță că în ciocnirea de la El Auja-Nizana 50 de soldați egipteni au fost uciși, iar 40 au fost luați prizonieri.

Agenția France Presse anunță de asemenea că un avion bimotor israelian a zburat deasupra orașului Gaza. Artileria antiaeriană a forțelor egiptene a silit avionul israelian să se retragă cu avarii la motor.

★

CAIRO 3 (Agerpres). — Postul de radio Cairo a transmis la 3 noiembrie un comunicat militar în care anunță că în noaptea de 2 spre 3 noiembrie, importante forțe militare israeliene au atacat un post egiptean de la frontiera israelo-egipteană. Comunicatul subliniază că acest atac a fost efectuat de forțe militare israeliene care se cifrează la 3.000 de oameni. In comunicat se arată de asemenea că bătălia nu a încetat nici în dimineața zilei de 3 noiembrie, trupele egiptene „fiind hotărîte să nu capituleze".

Agențiile de presă comunică:

WASHINGTON. Buletinul de știri al Casei Albe anunță că președintele Eisenhower va părăsi la 11 noiembrie spitalul din Denver, plecînd la Washington pentru o scurtă ședere, după care va pleca la ferma sa din Gottysburgh pentru a-și continua convalescența.

GENEVA. — In cursul dimineții de joi, experții celor patru puteri însărcinați să continue examinarea punctului trei de pe ordinea de zi a conferinței — problema dezvoltării contactelor dintre Est și Vest — au ținut cea de a doua ședință. în Palatul Națiunilor.

Ei vor ține ședințe zilnic, pînă la 10 noiembrie, dată la care vor prezenta raportul lor miniștrilor respectivi.

ANKARA. Agenția France Presse anunță că la ultimul recensămînt efectuat la 23 octombrie a.c. Turcia avea 24.109.641 locuitori.

CAIRO. Agenția France Presse transmite: Comitetul Politic al Ligii arabe se va întruni la 10 noiembrie la Cairo în sesiune extraordinară, pentru a examina situația creată prin ocuparea oazei Buraimi de către forțele armate britanice.

DJAKARTA. — Recent s-a deschis la Djakarta (Indonezia) o expoziție romînească de produse industriale: strunguri, motoare, pompe, tractoare și unelte agricole, produse de larg consum și alte mărfuri romînești. Expoziția este vizitată zilnic de un numeros public și a stîrnit un interes deosebit în rîndul oamenilor de afaceri indonezieni. O echipă de tehnicieni romîni aflați la această expoziție va pleca în curînd la Medan (Sumatra) pentru a face o demonstrație practică cu tractorul „KD-35" și uneltele agricole de fabricație romînească.

PARIS. — La 3 noiembrie s-a deschis congresul partidului francez al radicalilor și radical-socialiștilor. După cum relatează ziarele, partidul radicalilor, care are un rol important în viața politică a țării, trece în prezent printr-o criză internă.

GENEVA. — La 3 noiembrie a avut loc la Geneva o nouă ședință ordinară a reprezentanților Republicii Populare Chineze și Statelor Unite. S-a căzut de acord ca următoarea ședință să aibă loc la 10 noiembrie.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 62